HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2012 Cena $ 2.50 MARCH 201

Kostel P. Marie Sněžné a Křížový vrch v Rudě

Kostel Panny Marie Sněžné v Rudě

Obec Ruda se nachází asi na poloviční cestě mezi Uničovem a Rýmařovem na severní Moravě na rozhraní Horní Hané a Nízkého Jeseníku. Ruda byla v minulosti hornickou osadou, ve které se těžila železná ruda. První písemná zmínka o obci Ruda je z roku 1348, kdy byla osadou v majetku královského města Litovel. Všude v okolí se dají objevit různé pozůstatky dolování železné i stříbrné rudy, jako jsou remízky s haldami hlušiny i několik starých štol. Z kamenů do červena zbarvených železnou rudou je poskládaná ohradní zeď místního hřbitůvku se zbytky starých německých hrobů. Stejné kameny najdeme i v podezdívce mnoha starých budov.

Tragický pád rychtáře Greshenbergera do lesní rokle a jeho modlitba k Panně Marii

V polovině 18. století se Ruda stala také poutním místem k Panně Marii Sněžné. Barokní kostel ke cti Matky Boží zde nechal postavit v letech 1756 - 1758 uničovský rychtář Jiří Greschenberger na poděkování za záchranu svého života při nebezpečném pádu do rokle v tamním lese. Celá příhoda je vymalována na starobylém obraze dodnes visícím v kostele. Rychtář Greschenberger a sudí Ferdinand Gröschelsberger vyjeli z Litovle do Rudy na inspekční cestu, když je potkala nehoda s kočárem, který se převrhl a cestující se zřítili do hluboké rokle. Rychtář prosil o Pomoc Pannu Marii a za záchranu života slíbil postavit k její cti kostel, což také dodržel.

Obraz Panny Marie Sněžné na hlavním oltáři

Kostel je jednoduchá barokní stavba s hranolovou věží v průčelí. Interiér září světlými barvami. Dominantou presbytáře je mramorový oltář s kopií obrazu z římské baziliky Panny Marie Sněžné, který nesou dva andělé v životní velikosti. Po stranách oltáře jsou sochy sv. Jáchyma a sv. Anny. Na římse nad oltářem jsou napsána slova andělského pozdravení. Na kůru jsou barokní varhany, které jsou posledním hrajícím nástrojem mistra Schwarze z města Libavá a pocházejí z roku 1762. Poutě, kterých se po staletí účastní nepřehledné zástupy věřících se zde konají první neděli v srpnu, v blízkosti svátku Panny Marie Sněžné (5.8.).

K významným duchovním správcům patřili P. Jan Blokša (1899 - 1901), který

9. zastavení: Ježiš padá pod křížem potřetí

je uznávaný jako zakladatel české vědy o italském básníku Dantovi a který napsal výklad a komentář jeho Božské komedie a radil spisovateli Jaroslavu Vrchlickému, když toto dílo překládal. Dalším obětavým farářem byl obnovitel poutního místa P. Antonín Vavroušek (1964 - 1983).

Zcela mimořádným uměleckým dílem v Rudě je křížová cesta, kterou nechal Jiří Greschenberger vybudovat v roce 1760. Zastavení začínají u kostela Panny Marie Sněžné a pokračují na kopec Křížový vrch, který se vypíná do výšky 589 metrů nad mořem. Barokní křížová cesta, která je dnes prohlášena za státní kulturní památku, je výjimečné výtvarné úrovně a zcela ojedinělého kompozičního pojetí. Mohutné pískovcové podstavce 14 zastavení nesou kartuše z téhož materiálu, jejichž zadní strana má tvar stylizovaného srdce a přední strana je zpracována jako reliéf zobrazující příslušnou scénu každého zastavení. Křížová cesta vrcholí sousoším Ukřižování v životní velikosti. Umístění působivého sousoší na vysokém holém kopci s dalekým výhledem do roviny Hané na jedné straně a na hřebem Jeseníků na straně druhé činí z Křížového vrchu jedno z nejkrásnějších poutních míst Moravy. Nejen v době postní, ale po celý rok sem přicházejí poutníci, aby v usebranosti rozjímali o bolestném umučení Ježíše Krista a uprostřed překrásné přírody pozvedali svá srdce k Bohu.

Foto na titulní straně:
Sousoší Ukřižování na Křížovém vrchu

Svatá tvář

Obraz Ježíšovy tváře je známý od prvních století. Evangelisté a první církevní otcové ve svých zápisech hovoří o „plátnech“, do kterých bylo Ježíšovo tělo zahaleno před uložením do hrobu, patřil k nim rubáš a rouška. Obě relikvie zůstaly po zmrtvýchvstání nedotčené v hrobě a odtud je vzali apoštolové. Plátna, na kterých se otiskl obraz Spasitele, uchovávali s velkou úctou, protože je pokládali za důkazy o Ježíšově vzkříšení.

Nejdříve byla plátna uchovávána v Jeruzalémě, poté v Menfi v Egyptě a nakonec v Turecku. Na počátku 8. století, když v Konstantinopoli řádili obrazoborci, bylo nebezpečí, že tyto relikvie budou zničeny, a proto byly ukryty. Sudarium s Ježíšovou tváří bylo posláno do Říma. Když v roce 1204 upadla moc Byzance, papež usoudil, že tuto relikvii je možno pokládat za vlastnictví Vatikánu a začala být vystavována k veřejné úctě. Počínaje 13. stoletím bylo sudarium „Volto Santo“ v Římě velice slavné. Přitahovalo poutníky ze všech stran. Přicházeli i králové a císařové, aby ho uctili. Nosilo se v procesí a bylo vystaveno v chrámu Svatého Petra při větších slavnostech. O těchto výstavech píše také Dante a Petrarca. Všude si žádali jeho kopii a v Římě vzniklo bratrstvo specializovaných malířů, kteří vytvářeli věrné kopie „Svaté Tváře“. Kolem roku 1500 se rouška z Říma ztratila. A právě v té době se začalo hovořit o tom, že se nachází v Manoppellu v kraji Abruzzo asi 30 kilometrů od Pescary. Podle starého dokumentu přišla do města v roce 1506 a byla opatrována v kostele bratří kapucínů, dnes nazývaném svatyni Svaté Tváře. O obdivu abruzských obyvatel svědčí stovky votivních tabulek v muzeu vedle kostela. Německý jezuita a docent křesťanského umění na římské gregoriánské univerzitě P. Heinrich Pfeiffer provedl podrobné zkoumání a dokázal, že rouška byla známá a uctívaná od prvních dob církve.

Obraz na roušce velké 17 x 24 centimetrů není ani namalovaný, ani utkaný, což potvrdila mikroskopická vyšetření. Na vláknech tkaniny ani mezi nimi není možné objevit sebemenší stopu barevné látky. Celý závoj je jakoby z oparu, vytvořený z drahocenného mořského hedvábí. Přesto je na něm zcela zřetelný obraz mužské tváře. Zvláštní je, že obraz je vytvořen pouze na vláknech osnovy a je průhledný jako sklo.

Ohromující skutečností je zvláštní efekt: stejný, jen zrcadlově obrácený barevný obraz, podobně jako u diapozitivu, je možné vidět na obou stranách jemného, průzračného závoje. Dokonce není možné odlišit, která strana obrazu je líc a která rub. Po osvětlení ultrafialovým světlem obraz zcela zmizel, vlákna látky zůstala bílá. Podobně se materiál chová, když je za ním lampa či okno – obraz zmizí a vidíme jenom jemný bílý závoj.

Sestra Blandina Paschalisová žijící v trapistickém klášteře v Německu byla velkou ctitelkou Turínského plátna. Jednou se jí dostal do rukou článek italského reportéra, který v roce 1978 navštívil Manoppello a velmi ho zaujala historie relikvie. Blandina začala porovnávat obraz tváře na Turínském plátně s tváří na roušce a zjistila, že proporce tváře i všechny detaily se shodují. Rozdíl je pouze v tom, že na obraze z Manoppella nejsou vidět žádné rány na čele ani krvácení, a přitom krevní sraženiny jsou na stejných místech jako na Turínském plátně.

Univerzitní profesor P. Andreas Resch, zakladatel vědeckého institutu v Innsbrucku, zpracoval data získaná z roušky počítačově a porovnal je s daty získanými z Turínského plátna. Jeho závěry jsou ohromující: mezi Turínským plátnem a rouškou z Manoppella

Obraz Krista na roušce z Manoppella

existuje naprostá shoda – tvář na Turínském plátně a na rouš patří stejné osobě.

Výsledky výzkumů naznačují fotochemický proces. Vznik shodu obou obrazů není možné vysvětlit. Je předpoklad, že obra na roušce představuje Kristovu tvář v okamžiku vzkříšení. Znám italský páter Pio v roce 1963 prohlásil: „Svatá tvář v Manoppell je největší zázrak, jaký máme.“

Podle článku Renza Alleg.

Podoba Krista podle zprávy současníka

Objevil se tu člověk, který je, jak se zdá, držitelem neobyčejn moci... Každý den je možno o tomto Ježíšovi slyšet podivuhodn věci: jednou křísí mrtvé, jindy uzdravuje nemocné a celý Jeruza lém se mu obdivuje pro jeho neobyčejné učení ... Je to člověk vy soké souměrné postavy, chodí bos a prostovlasý, vlasy zlaté barv mu hladce splývají přes uši v malých lesklých vlnách na ramena.. Má čisté vysoké čelo, pleť jeho tváře je jemná, bílá a bledočervená má pěkná ústa a rovný nos. Husté vousy jsou zlaté barvy jako vla sy, bradka uprostřed rozdělená. Tahy obličeje, bleděmodrýma oči ma a zlatými vlasy se podobá své matce, která je nejkrásnějším nejpůvabnějším zjevem, jaký je zde možno spatřit. Jeho řeč je váž ná a rozhodná, není možno ho napadnout, což svědčí o takov moudrosti, že převýší i nejpřednější spisovatele a vědce ... Působ podmanivě, není možné divat se mu dlouho do tváře, neboť osle puje oči. Zdaleka se mu posmívají, ale v jeho blízkosti se před ním chvějí. Ještě nikdo ho neviděl se smát, ale spíš plakat...

Z dopisu velitele palestinské legie Publia Lentulli
římskému císaři Tiberiov

LITURGICKÁ ČTENÍ

4.neděle postní - 18.března 2012

1. ČTENÍ - 2 Kron 36, 14-16:19-23
Čtení z druhé knihy Kronik.

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvrnili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zpustošení odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvém roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit - i písemně - po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. ČTENÍ - Ef 2, 4-10
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

EVANGELIUM - Jan 3, 14-21
Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu."

5.neděle postní - 25.března 2012

1. ČTENÍ - Jer 31, 31-34
Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské ze mě; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich pánem - praví Hos podin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech - praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude ji učit druh druha, bratr bratra: „Poznej Hospodina!" Neboť mě poznaj všichni od nejmenšího do největšího - praví Hospodin. Jejich nepravost jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.

2. ČTENÍ - Žid 5, 7-9
Čtení z listu Židům.

Bratři! Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednes s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, kter měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal své dílo, stal se příčinou věčné spásy pr všechny, kteří ho poslouchají.

EVANGELIUM - Jan 12, 20-33
Slova svatého evangelia podle Jana.

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svát cích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi by chom viděli Ježíše." Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztrat ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pr život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kd jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec h zahrne poctou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče vysvoboď mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel Otče, oslav své jméno!" Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem ještě oslavím." Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že za hřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl." Ježíš jim na t řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastáv soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě." Těmi slov chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Květná neděle - 1.dubna 2012

1. ČTENÍ - Iz 50, 4-7
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného pou čovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho po slouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a j se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, sv líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a sl nou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Prot dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-16
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipanům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že j rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl po slušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a da mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu mus pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazy musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - PAŠIJE Mk 14, 26 - 15, 47

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka.

Když bylo po večeři, vyšel Ježíš s učedníky na Olivovou horu. Ježíš jim řekl: „Všichni se pohoršíte, neboť je psáno: 'Budu bít pastýře, a ovce se rozprchnou.' Ale po svém vzkříšení vás předejdu do Galileje." Petr mu na to řekl: „I kdyby se všichni pohoršili, já ne!" Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, že ty dnes, této noci, dříve než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš." Ale on ještě rozhodněji tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!" Stejně tak mluvili všichni. Přišli k venkovskému dvorci zvanému Getsemany. Ježíš řekl učedníkům: „Posaďte tady, až se pomodlím." A vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Pak se ho zmocnila hrůza a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!" Trochu poodešel, padl na zem a modlil se, aby ho, jestliže je to možné, minula ta hodina. Řekl: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mě tento kalich! Avšak ne co já chci, ale co ty chceš." Potom se vrátil a našel je jak spí. Řekl Petrovi: „Šimone, spíš? To jsi nemohl ani jednu hodinu bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé." A zas odešel a modlil se stejnými slovy. Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči, takže nevěděli, co by mu odpověděli. Přišel potřetí a řekl jim: „Ještě spíte a odpočíváte? - Už dost! Přišla ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, pojďme! Hle, je tady můj zrádce." Když ještě mluvil, hned se objevil Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním celý houf s meči a kyji, jak je poslali velekněží, učitelé Zákona a starší. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten to je; toho se chopte a obezřetně ho odveďte!" A když Jidáš přišel, hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Mistře" a políbil ho. Oni pak vztáhli ruce na Ježíše a zmocnili se ho. Jeden z okolostojících však vytasil meč, udeřil velekněžova služebníka a ucťal mu ucho. Ježíš jim řekl: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatkli. Býval jsem den co den u vás v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. Nuže, ať se splní výroky Písma!" Tu ho všichni opustili a utekli. Jeden jinoch šel za ním, měl pouze lněné plátno přehozené přes holé tělo. I toho se chtěli zmocnit, ale on jim nechal plátno v rukou a utekl nahý. Ježíše odvedli k velekněžovi. Tam se shromáždili všichni velekněží, starší a učitelé Zákona. Petr šel zpovzdálí za ním až dovnitř do velekněžova dvora: sedl si mezi služebníky k ohni a ohříval se. Velekněží a celá velerada hledali nějaké svědectví proti Ježíšovi, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nenacházeli. Mnozí sice proti němu lživě vypovídali, ale jejich výpovědi nebyly shodné. Někteří pak vystoupili a lživě proti němu vypovídali: „My jsme ho slyšeli, jak říkal: Já zbořím tento chrám, udělaný rukama, a ve třech dnech vystavím jiný, rukama neudělaný." Ale ani v této věci nebylo jejich svědectví shodné. Tu povstal velekněz, postavil se doprostřed a zeptal se Ježíše: „Nic neodpovídáš na to, co tito lidé proti tobě vypovídají?" On však mlčel a vůbec nic neodpověděl. Velekněz se ho znovu zeptal: „Ty jsi Mesiáš, syn Požehnaného?" Ježíš odpověděl: „Tys to řekl. A uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích." Tu roztrhl velekněz své roucho a prohlásil: „Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?" Oni všichni prohlásili, že je hoden smrti. Někteří začali na něho plivat, zahalovali mu tvář, tloukli ho pěstmi a říkali mu: „Ukaž, že jsi prorok!" Také služebníci se do něho pustili a bili ho. Petr byl dole na dvoře a přišla tam také jedna z velekněžových služek. Když uviděla Petra, jak se ohřívá, podívala se na něj a řekla: „Ty jsi také byl s tím nazaretským Ježíšem!" Ale on to zapřel: „Nevím ani nerozumím, co povídáš." Pak šel ven k prostranství u brány. A kohout zakokrhal. Ta služka tam Petra uviděla a hned zase začala říkat lidem, kteří tam stáli: „To je jeden z nich." Ale on opět zapíral. Za chvilku zase řekli Petrovi ti, kteří tam stáli: „Opravdu, patříš k nim, vždyť jsi přece Galilejec." On se však začal zaklínat a přisahat. „Neznám toho člověka, o kterém mluvíte!" A hned zakokrhal kohout podruhé. Tu si Petr vzpomněl na slovo, které mu Ježíš řekl: „Než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš." A propukl v pláč. Hned zrána velekněží se staršími a učiteli Zákona, to je celá velerada, vynesli rozhodnutí, dali Ježíše v poutech odvést a vydali ho Pilátovi. Pilát se ho otázal: „Ty jsi židovský král?" On mu odpověděl: „Ty to říkáš." Velekněží proti němu přednesli mnoho žalob. Pilát se ho znovu zeptal: „Nic neodpovídáš? Hleď, co všechno na tebe žalují!" Ježíš však už vůbec nic neodpověděl, až se Pilát divil. O svátcích jim vládař propouštíval vězně, o kterého požádali. Právě byl ve vězení jistý Barabáš ještě s jinými vzbouřenci, protože se při vzpouře dopustili vraždy. Lid přišel nahoru a začal Piláta prosit o to, co pro ně vždycky dělával. Pilát jim na to řekl: „Chcete, abych vám propustil židovského krále?" Věděl totiž, že ho velekněží vydali z nenávisti. Velekněží však poštvali lid, ať jim raději propustí Barabáše. Pilát se jich znovu zeptal: „Co tedy mám udělat s tím, kterému říkáte židovský král?" Oni začali křičet: „Ukřižuj ho!" Pilát jim namítl: „Ale co udělal špatného?" Oni však křičeli ještě víc: „Ukřižuj ho!" Pilát chtěl lidu vyhovět, proto jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vojáci ho odvedli dovnitř dvora, to je do vládní budovy, a svolali celou četu. Oblékli mu rudý plášť, upletli trnovou korunu a nasadili mu ji. Pak ho začali pozdravovat: „Buď zdráv, židovský králi!" Bili ho rákosovou holí po hlavě, plivali na něj, klekali na kolena a holdovali mu. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu rudý plášť, oblékli mu zase jeho šaty a vyvedli ho, aby ho ukřižovali. Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem - otce Alexandrova a Rufova - přinutili, aby nesl jeho kříž. Přivedli ho na místo, kterému se říkalo Golgota, což znamená v překladu Lebka. Dávali mu víno s přimíchanou myrhou, ale on ho nepřijal. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty: losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. Bylo devět hodin dopoledne, když ho ukřižovali. Jeho provinění hlásal nápis: „Židovský král." Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po jeho pravici, druhého po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili, potřásali hlavou a říkali: „Hleďme, chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět! Zachraň sám sebe a sestup z kříže!" Stejně tak se mu mezi sebou posmívali i velekněží a učitelé Zákona a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Mesiáš, izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, abychom to viděli a uvěřili!" Tupili ho i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Když bylo dvanáct hodin, nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Ve tři hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachthani?", to je v překladu: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?" Když to uslyšeli někteří z těch, kdo stáli kolem, řekli: „Hleďte, volá Eliáše!" Jeden z nich odběhl, namočil houbu do octa, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít; říkal přitom: „Počkejte, chceme vidět, zdali ho Eliáš přijde sejmout!" Ježíš však vydal mocný hlas a vydechl naposled.

(Chvíle tiché modlitby vkleče.)

Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. Když setník, který stál při tom naproti němu, uviděl, že tak - vydechl naposled, prohlásil: „Tento člověk byl opravdu Syn Boží!" Zpovzdálí také přihlížely některé ženy, mezi nimi Marie Magdalská, Marie, matka Jakuba Mladšího i Josefa, a Salome. Ty ho následovaly a sloužily mu už tehdy, když působil v Galileji - i mnoho jiných, které spolu s ním přišly do Jeruzaléma. Mezitím už nastal večer. Protože byl den příprav před sobotním svátkem, přišel vážený člen velerady Josef z Arimatie, který sám také očekával Boží království, a odvážně šel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pilát se podivil, že by už zemřel. Dal si proto zavolat setníka a ptal se ho, zdali je už mrtev. Když mu to setník potvrdil, daroval Josefovi mrtvé tělo. Ten koupil lněné plátno, sňal tělo, zavinul ho do plátna a uložil do hrobky, která byla vytesaná ve skále, a před vchod do hrobky přivalil kámen. Marie Magdalská a Marie, matka Josefova, se dívaly, kam byl Ježíš položen.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 29.února 2012

Politické události

Přímá volba prezidenta bude. Příští hlavu státu si Češi zvolí sami

Nástupce současného prezidenta Václava Klause si už v roce 2013 zvolí občané sami. Senátoři totiž ve středu 8.února schválili změnu Ústavy, která zavádí přímou volbu prezidenta. Pro ústavní novelu se vyslovilo 49 senátorů ze 75 přítomných, a odhlasovali tak největší změnu ústavy za posledních dvacet let. Pro přímou volbu prezidenta byli především sociální demokraté a svými hlasy přispěla i většina občanských demokratů. "Bez našich hlasů by přímá volba neprošla," citoval šéfa sociálnědemokratických senátorů Petra Víchu zpravodajský server ČT24. Proti návrhu se postavili všichni lidovci a dále někteří zástupci z ostatních politických stran a frakcí. Podle kritiků přímé volby není jasné, co tato volba přinese, a může podle nich dojít k rozkolísání ústavního systému. Za fatální chybu ji označil prezident Klaus. "Do poslední chvíle nebylo jasné, jak to dopadne. Jsem rád, že zákon byl schválen. Jde o politický kompromis mezi ODS a ČSSD. V ODS na něj není jednoznačný názor, ale podepsali jsme koaliční smlouvu, kde je přímá volba prezidenta zahrnuta," citoval ministra spravedlnosti a místopředsedu občanských demokratů Jiřího Pospíšila portál iDnes.cz. V současné době ještě není známo, kdo se bude o prezidentský úřad ucházet. Svého kandidáta představila zatím jen koaliční strana TOP 09, která nominovala svého předsedu a ministra zahraničí Karla Schwarzenberga. Kandidovat chtějí také bývalí premiéři Miloš Zeman a Jan Fischer či předsedkyně neparlamentní Suverenity Jana Bobošíková. O kandidatuře uvažují rovněž předsedkyně Poslanecké sněmovny Miroslava Němcová, místopředseda Senátu Přemysl Sobotka (oba ODS), ekonom a Klausův protikandidát z posledních voleb Jan Švejnar. Mezi Švejnarem a svým místopředsedou Jiřím Dienstbierem se chtějí rozhodnout sociální demokraté. V prvních průzkumech figurují i další jména, například podnikatel Tomio Okamura. Václav Klaus nebude moci v příštích prezidentských volbách kandidovat, protože mu v roce 2013 vyprší druhé volební období.

Česko se zatím k fiskální smlouvě nepřipojilo

Česká republika se 30.ledna na summitu v Bruselu nepřipojila k fiskální smlouvě Evropské unie. Po Velké Británii se tak stala druhou zemí EU, která pakt nabádající k rozpočtové kázni odmítla podepsat. „Neměl jsem mandát za stávajících okolností říci ano této smlouvě," citovala média premiéra Petra Nečase (ODS). Rozhodnutí však není definitivní a Česko se může ke smlouvě kdykoliv připojit. Cílem dohody je pod hrozbou sankcí udržovat schodky národních vlád vyrovnané nebo v přebytku. Podle Nečase není smlouva dostatečně přísná a Česká republika už navíc sama podobná opatření chystá. Vadí mu také složitá ratifikační procedura. Smlouvu musí schválit parlament i prezident republiky. „Václav Klaus řekl, že ji nepodpoří," připomněl na tiskové konferenci v Praze Nečas. Premiér také nesouhlasí s tím, že země, které neplatí eurem, by se jednání eurozóny účastnily pouze jednou ročně podle okolností. „Mám vážné výhrady a je pro mě těžko akceptovatelné, abychom podepisovali podobný dokument, přispívali půjčkou MMF pro země eurozóny, ale byli v podstatě pouze symbolicky na tzv. jednání," citovala MF Dnes premiérova slova. Proti omezené účasti na jednáních vystupovaly také Švédsko a Polsko, nakonec obě země přistoupily na kompromis. Z finálního návrhu vypadla podmínka limitů dluhů pod 60 procent HDP. Češi i Němci se snažili tyto podmínky zpřísnit. Dluh České republiky vůči HDP dosahuje 38 procent. Podle Evropského statistického úřadu Eurostat je tak země sedmou nejméně zadluženou v EU. Nečas je za své rozhodnutí mnohými kritizován. „Doufám, že Česká republika svůj podpis v březnu připojí. Pokud ne, Evropa se rozdělí na jedno bývalé impérium a jedno Česko uprostřed Evropy, což bude špatné. Nechápu ten důvod, že bychom ztratili pravomoce. Jediná suverénní pravomoc je chovat se finančně zodpovědně, a to si sami chceme dát do ústavy. Naše pravomoce nebudou nijak omezeny. Nevidím důvod, proč by se Česko nemělo připojit," uvedl ministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09) v rozhovoru pro Radiožurnál. „Premiérův postoj ke smlouvě o fiskální unii na summitu EU poškozuje ČR," rozčilo- val se tradičně proevropsk ministr zahraničí Kare Schwarzenberg. Českou re publiku ale poškozovaly přestřelky mezi oběma před staviteli země, a politici s tak dohodli, že budou v svých výrocích ohledn smlouvy zdrženlivější. Neča se k podpisu vyzvali i občan v petici Ano pro Evropu. Po depsaly ji tři stovky veřejn činných osobností, mezi nim například politolog Jiří Pehe kněz a filozof Tomáš Halík režisér Zdeněk Svěrák, před seda ČSSD Bohuslav So botka, někdejší ministři za hraničí Josef Zieleniec Cyril Svoboda či kardiná Miloslav Vlk. Signatáři s obávají, že Česko bude svým rozhodnutím odsunuto n druhou kolej a postoj zem poškozuje její vážnost a dů věryhodnost. „Jsme přesvěd čeni, že odmítnutím smlouv se Česká republika zcela zby tečně sama vyřazuje z hlav ního proudu evropské inte grace. Tento krok může konečných důsledcích vést a k tomu, že se opět jedno ocitneme v geopolitickém va kuu," stojí v petici. Za Pe trem Nečasem stojí ODS Věci veřejné. Strany se oba vají ztráty pravomocí a do mnívají se, že o tak závažném rozhodnutí by měli hlasova občané v referendu. Nečaso vo rozhodnutí podpořil i pre zident. „S postojem premié Nečase plně souhlasím. Ne myslím, že se přidal k Velk Británii, spíše to interpretu tak, že jednal jako zodpo vědný představitel ČR. Ne máme důvod se za nikoh schovávat a k někomu se při dávat. Pevně věřím, že se v svém postoji nenechá zv klat," napsal Václav Klaus n svých oficiálních webových stránkách. Smlouvu by měl země podepsat začátkem bře

zna. Od příštího roku by pakt o rozpočtové kázni platil pouze pro země eurozóny. Ostatní země ho mohou také podepsat s tím, že pro ně bude platit, až přijmou společnou měnu.

Z domova stručně

* Václav Havel se zasloužil o svobodu a demokracii – tak zní nový zákon, který 1.února schválila Poslanecká sněmovna a jímž chce vyjádřit úctu nedávno zesnulému exprezidentovi. Pro jeho přijetí bylo 136 ze 165 přítomných, 15 se zdrželo hlasování a názor, že by neměl být přijat, zastávalo 12 komunistů spolu se dvěma poslanci ČSSD. Zákon o zásluhách Václava Havla teď ještě musí projít Senátem, který se sejde 29.února.

* Ve sněmovně se 7. února projednával návrh zákona o majetkovém vyrovnání státu s církvemi. Ten byl i přes odpor opozice poslán do druhého čtení. Církev by měla dostat zpátky část svého bývalého majetku v hodnotě okolo 75 miliard. Za zbytek obdrží během následujících 30 let finanční kompenzaci 59 miliard korun. Opozici vadí, že se rozhoduje bez soupisu majetku, které církve vlastnily k 25.únoru 1948. Napadá jak velikost nárokované plochy zemědělské a lesní půdy, tak cenu za m², který je násobkem ceny tržní.

Ze Slovenska

Slováci se bouří proti spisu Gorila. „Chceme vědět pravdu," shodují se protestující. Korupční kauza založená na údajném dokumentu tajných služeb stále neutichá. Naopak Slovensko se spojilo v protestu proti parlamentním stranám SDKÚ, SMER, KDH a SNS, jejichž jména se ve spisu Gorila objevují nejčastěji. V poslední době protestující pobouřil předběžný zákaz soudu vydat knihu novináře Toma Nicholsona, která poskytuje detailnější informace o dokumentu. Únor se na Slovensku nesl ve vlnách protestů. Do ulic postupně ve dvou fázích vyšlo několik desítek tisíc lidí z Bratislavy, Košic, Nitry, Banské Bystrice, Popradu, Ružomberka, Trenčína, Prešova, Žiliny a také se do akce zapojila i další města. Nespokojení občané se také shromáždili v zahraničí, kde byli hlavními ohnisky Praha a irský Dublin. Nejbližší celoslovenské akce jsou naplánované na 9.března, což je symbolicky právě den před předčasnými parlamentními volbami.

Shromáždění se uskutečnila i v městě Poprad. Společně se pod Tatrami i přes rekordní mrazy sešlo více než 2000 lidí, kterým vadí praktiky současných politiků uvedené v údajném dokumentu Gorila. „Možná jsme někteří i skeptičtí, že to nemá smysl, ale oni na toto právě čekají, že nás to přestane bavit. Proto chci vyzvat všechny, kdo chtějí změnu, protože je reálná možnost, jak to změnit," vyjádřil se na začátku první akce 3.února její organizátor. Následně se na hlavním pódiu začali střídat řečníci z davu. K mikrofonu se dostali rozhněvaní občané různých věkových kategorií, kteří se ostře ohradili proti chování politických subjektů. Nakonec přišel na řadu pochod okolo popradského náměstí a ze skupiny se nesly pokřiky typu: „Gorily za mříže!" a „V jednotě je síla!" Následně se protestující pokojně rozešli domů bez nutnosti zásahu policie, která dozírala nad celou akcí.

S velkou vlnou odporu se také střetlo rozhodnutí bratislavského soudu, které vydalo zákaz na zveřejnění knihy o Gorile. Toto nařízení přišlo na základě stížnosti jednoho ze spolumajitelů společnosti Penta, Jaroslava Haščáka. Právě tato finanční skupina se v daném dokumentu uvádí nejčastěji v souvislosti s napojením na různé politiky. Rozhodnutí nevydat Nicholsonovu knihu označilo více novinářských organizací za cenzuru. Soud se však brání tím, že v tomto případě převažuje právo na ochranu osobnosti nad právem svobody projevu.

Ekonomika

Stručně z ekonomiky

* Míra nezaměstnanosti v Česku se v lednu zvýšila na 9,1% z prosincových 8,6%. Informovalo o tom ministerstvo práce a sociálních věcí ve středu 8.února. Ke konci ledna evidovaly úřady práce celkem 534 089 uchazečů o zaměstnání. Přibylo hlavně žen bez práce, míra registrované nezaměstnanosti zde dosáhla na 10,1% a u mužů vzrostla na 8,3%.

* Zahraniční obchod ČR minulý rok skončil v přebytku 191,4 miliardy korun. Pokořil tak rekord 149,6 miliardy korun z roku 2009. Na tomto výsledku se především podepsal rekordní export. Zboží se vyvezlo téměř za tři biliony korun (2,87): aut a autodílů za 457 mld., počítačů za téměř 180 mld. a významnými komoditami byly dále telefony, televizory, pneumatiky a také elektřina. Export směřoval z 83% do zemí EU.

Kurzovní lístek
28. 2. 2012 (střed)

EUR, 1 .....24.900
Kanada, 1 .....18.588
USA, 1 .....18.509

Kultura

Miloš Forman oslavil životní jubileum

Před osmdesáti lety, 18.února 1932, se narodil jeden z nejvýznamnějších českých režisérů Miloš Forman. Mezi prvními gratulanty prostřednictvím médií byl jeho dvorní kameraman Miroslav Ondříček: „Tak jsme se vypracovali a náš vztah je dodnes krásný. K narozeninám mu přeji, aby co nejdéle vydržel," vzkázal osmdesátiletému režisérovi přes ČTK. Miloš Forman je jeden z mála Čechů, kteří dobyli Spojené státy a podmanili si místní kulturní scénu. V případě Formana šlo o filmový průmysl, jehož synonymem je proslulý Hollywood. Rodák z Čáslavi je držitelem dvou Oscarů, tří Zlatých glóbů a ceny BAFTA. Jako režisér se Forman dostal do širšího povědomí už v 60. letech. Toto období se pojí s jistým uvolňováním komunistického režimu a s rozkvětem kulturního života. To bylo přínosem nejen pro Formana, ale pro celý československý film. Před emigrací do USA po srpnu 1968 zfilmoval například Černého Petra a Hoří, má panenko. Zcela novou epizodu života, která mu přinesla nejslavnější úspěchy, začal v emigraci. Už v roce 1971 natočil komedii Odcházím. Stěžejní dílo ale vytvořil o čtyři roky později. Přelet nad kukačím hnízdem získal devět nominací na Oscara a ukořistil pět z nich včetně ceny za nejlepší režii právě pro Miloše Formana. Dalšími významnými filmy byly například kultovní muzikál Vlasy (1979), Amadeus (1984), za který získal druhého Oscara, příběh inspirovaný životem zakladatele erotického

časopisu Hustler, Lid vs. Larry Flint (1996) nebo Muž na měsíci (1999). Zatím posledním hollywoodským počinem byl historický film Goyovy přízraky.

V Lucerně se nominovalo na zamilované České lvy. Večeru vládlo Odcházení

Režijní debut Václava Havla Odcházení překvapivě získal nominace ve všech 12 kategoriích výročních cen České filmové a televizní akademie Český lev, které byly vyhlášeny v sobotu 4.února. V kinosálu Lucerny se na tradičním nominačním večeru sešla řada umělců z filmové branže, aby se dozvěděli, kdo se o téměř měsíc později, 3.března, utká o vítězství nejznámějších českých filmových cen. Zároveň bylo uděleno několik cen vedlejších.

Z již udělených cen patří mezi ty nejvýraznější Cena filmových kritiků a teoretiků za nejlepší hraný film, kterou si odnesl snímek Roberta Sedláčka Rodina je základ státu. Tentýž snímek bodoval v lednu na druhém ročníku Cen české filmové kritiky na ČFTA nezávislých. Za nejlepší dokument zvolili kritici Vše pro dobro světa a Nošovic Víta Klusáka. Akademici sami se ale s konkurenčními cenami rozcházejí. Všech dvanáct nominací získalo Odcházení zesnulého Václava Havla, které kritici nenominovali ani v jediné kategorii. Debaty o tom, jestli jde o ocenění Havla coby filmaře, snahu vymezit se vůči rivalům, nebo nucený hold exprezidentovi, na sebe nenechaly dlouho čekat. Po uvedení do kin totiž kritika film nepřijala příznivě a celkem ho navštívilo necelých 50 tisíc diváků.

V závěsu za Odcházením je rovněž debut, snímek Poupata s deseti zářezy. Mezi snímky, které na cenách kritiky rovněž neuspěly, ale na Lvech jim bylo dopřáno pozornosti, patří Lidice s pěti a Vendeta se čtyřmi nominacemi. Ještě lépe si vedly na domácí poměry progresivní projekty Alois Nebel a Nevinnost shodně s osmi nominacemi. Rodina je základ státu, favorit kritiků, si odnesl šest želízek v ohni.

Cena Magnesia za nejlepší studentský film byla udělena snímku Neplavci a Cenu filmového portálu Kinobox.cz získaly Lidice.

První plnohodnotný Český lev patří Králově řeči jako nejlepšímu zahraničnímu filmu.

Galavečer byl věnován lásce, jež podle pořadatelů jako důležitý motiv prostupovala všechny loňské filmy. Moderovali ho Jakub Žáček a Ester Kočičková.

Dyk a Hádek hledají v českých kinech Signál

Na filmová plátna vstoupil nový snímek režiséra Tomáše Řehořka. Slavnostní premiéra se konala v pondělí 13.února v pražském kině Lucerna. V hlavních rolích příběhu o dvou podvodníčcích se představili Vojtěch Dyk a Kryštof Hádek. V kinech ho pak diváci mohli poprvé zhlédnout o tři dny později – 16. února. Děj filmu se točí kolem dvou mladíků Káji a Filose, kteří přijeli do malé poklidné vesničky, tak trochu odříznuté od okolního světa. Vydávají se za inženýry jedné operátorské firmy, která hledá vhodné místo pro stavbu mobilního vysílače. Obcházejí pozemky místních obyvatel a hledají ten s nejlepším signálem. Za jeho pronájem majitel dostane velmi lákavou finanční odměnu. Ale na rozdíl od předchozích visek se zde strhne opravdový boj o to, kdo tuto lukrativní „zakázku" nakonec získá... Tomáš Řehořek natočil tuto komedii podle scénáře Marka Epsteina. Po několika dramatických žánrech se tak nyní rozhodl pro ten „lehčí". „Bavilo mě téma Signálu a upřímnost, s jakou je podáno. Když jsem se pak vcítil do role diváka, tak jsem si to užíval. A nejen kvůli scénáři, ale teď už taky díky celkovému hereckému obsazení, o kterém se mi ani nesnilo," říká režisér na oficiálních stránkách filmu. Kromě již zmíněné ústřední dvojice se v něm objeví například Jiří Menzel, Karel Roden, Bolek Polívka nebo mladá studentka DAMU Eva Josefíková.

Srdce pro Václava Havla

Takto umělci Roman Švejda a Lukáš Gavlovský nazvali dvoumetrovou sochu, která od 10. února zdobí piazzetu u Nové scény Národního divadla v Praze. Objekt ve tvaru otevřeného voskového srdce, do kterého lze vstoupit, vytvořili ze zbytků svíček, které v prosinci po celé zemi zapalovali lidé, aby uctili památku Václava Havla. Nápad odlít voskovou sochu vznikl poté, co úřady začaly uklízet pietní místa. „Není to jen articistní záměr, ale vlastně svým způsobem veřejná záležitost," sdělil Českému rozhlasu Gavlovský. Na plastice, která vznikala během ledna v galerii Trafačka, se podílela spousta dobrovolníků a se zpracováním vosku pomáhali i odborníci. Slavnostnímu odhalení plastiky přihlížela i manželka bývalého prezidenta Dagmar Havlová. U Nové scény má srdce vydržet do 10. dubna a poté ho autoři chtějí přesunout do jiného města.

Sport

Čeští tenisté slaví úspěch, postoupili v Davis Cupu i ve Fed Cupu

Česká tenisová reprezenta ce má za sebou dva veln úspěšné únorové víkendy Obhájkyně loňského titulu s střetly s hráčkami Německa jednoznačně zvítězily 4:1 Týden nato změřil česk mužský výběr síly s Italy, a když měl se svým soupeřer potíže, vyrovnal výsledker 4:1 úspěch svých kolegyň.

Úvodní dvouhru Fed Cup zahájila česká dvojka Ivet Benešová proti německé jec ničce Sabině Lisické. Prv set nevyšel Benešové úpln podle představ, ale v dalšíc dvou předváděla výborno hru a zaslouženě vyhrála 6:2 4:6; 2:6. Donesla tak do ka biny důležitý a možná i trc chu nečekaný první bod. Čes ká jednička Petra Kvitov měla v zápase proti Julii Gõ gesové mnohem větší potíž Němka hrála na hranici svýc možností a dotáhla třetí set a do stavu 8:8, pak vša Kvitová předvedla zkušenos a touhu vyhrát a přidal druhý bod (6:3; 3:6; 8:10 Rozhodující třetí bod pa získala Kvitová ve dvouhi proti Lisické. Sice opět prc hrála první set, ale zbyte utkání si pohlídala a vyhrál 7:6; 4:6; 1:6. Lucie Hradeck sice nestačila ve čtvrté dvou hře na Angelique Kerberovo avšak duo Benešová, Záhlavc vá-Strýcová německou dvoji porazilo. V semifinále se Če ky utkají s Italkami.

K první dvouhře v Davisc vě poháru nastoupil Rade Štěpánek proti Andreasi Sep pimu. Italská jednička potře bovala získat „povinný" prv ní bod a podle toho utkán také vypadalo. Štěpánek prc hrál první set. Poté se mu za

čalo dařit, získával čím dál větší jistotu a další dva sety vyhrál. Seppi však bojoval a dokázal hru dotáhnout až do pátého setu. V něm však Štěpánek po dlouhé bitvě Itala porazil 4:6; 6:4; 6:3; 3:6; 6:3. Tomáš Berdych se v následujícím zápase rovněž trápil. Sice nad Simonem Bollelim vyhrál první set, ale Ital v dalším dokázal vyrovnat. Berdych ale nakonec pro český tým získal druhý bod po čtyřech setech 6:3; 4:6; 7:5; 6:2. Nejdůležitější třetí bod vybojovali Berdych se Štěpánkem ve čtyřhře, kterou vyhráli jednoznačně 3:0 na sety. Za rozhodnutého stavu nastoupil v neděli Rosol, který porazil Seppiho 2:1 na sety. V posledním zápase získali Italové alespoň bod zásluhou Bolleliho, který si poradil s Čermákem 2:0 na sety. Češi se ve čtvrtfinále utkají s velmi silným soupeřem, týmem Srbska.

Jako na horské dráze, takové bylo vystoupení českých hokejistů ve švédské části EHT

Čeští hokejisté předvedli ve Stockholmu své silné, ale i slabé stránky. S bilancí jedné prohry a dvou výher, přičemž jednou zvítězili až po nájezdech, se reprezentace na turnaji umístila celkově druhá a v průběžné tabulce Euro Hockey Tour je třetí.

V prvním utkání nastoupil tým Aloise Hadamczika proti Švédům, kteří nasadili velmi silnou sestavu s cílem zvítězit na domácím turnaji. Český tým byl naopak kvůli několika omluvenkám oslabený, ale dokázal se Švédy držet krok. Velmi k tomu sebejistým výkonem přispěl brankář Pöpperle. Poprvé a naposledy kapituloval ve 24. minutě. Češi odpověděli až v 42. minutě. Jan Kolář dobře trefil odražený puk a vyrovnal na 1:1. Do konce třetí třetiny a ani v prodloužení gól nepadl, proto došlo na samostatné nájezdy. V nich se blýskli oba brankáři. Zápas nakonec rozhodl navrátilec do reprezentace Petr Nedvěd, který tak pomohl k výhře nad Švédskem 2:1.

Další utkání sehráli hokejisté proti Finům. Ti jsou tradičně těžkým a nepříjemným soupeřem a v sobotním utkání to prokázali nadmíru. Deklasovali český tým 7:0, a uštědřili mu tak nejhorší porážku v historii vzájemných soubojů. Českým hráčům se nedařilo prakticky nic. Nevedly se přesilovky, střely na branku byly nepřesné, Finové výborně bruslili a byli všude dříve. Největší zbraní Finů v tomto utkání byly rychlé protiútoky, na které nedokázali hráči ani trenér Hadamczik reagovat.

Poslední zápas turnaje hráli čeští reprezentanti 12.února proti Rusku. Po debaklu s Finskem chtěli hráči před blížícími se českými hrami zlepšit výkon a celkový obraz hry. Povedlo se jim to díky třem využitým přesilovkám, dobré obraně a částečně také díky nevalnému výkonu soupeře. Rusové působili unaveně a rezignovaně. Češi naopak předváděli nápadité akce a jasně vyhráli bez jediného inkasovaného gólu 4:0.

Fotbalisté Sparty potvrdili náskok, jejich „sousedé" ze Žižkova jsou poslední

Třetí únorový víkend přinesl kromě oteplení také začátek jarní části fotbalové ligy. Vedoucí Sparta potvrdila v 17. kole šestibodový náskok před druhým Libercem, na posledním místě zůstává Žižkov.

Fotbalisté Sparty na domácím trávníku porazili moravské Slovácko těsně 1:0. O výsledku zápasu rozhodl hned v první minutě Kerič. Letenští zvítězili poprvé pod novým generálním manažerem Jaroslavem Hřebíkem. Z tříbodového zisku by měl radost také bývalý místopředseda klubového představenstva Lukáš Přibyl (*1979), který náhle zemřel několik dní před začátkem jarní části soutěže. Hráči i fanoušci uctili jeho památku minutou ticha před začátkem zápasu, fotbalisté Sparty mu vstřelený gól svými gesty poslali do nebe.

Nezaváhal ani druhý Liberec, který doma porazil Hradec Králové 3:1. Tři body zařídili Michal Breznaník a Jiří Štajner. „Vstup do soutěže je hodně důležitý. Proto jsem za tu výhru moc rád," řekl po zápase pro iDnes.cz trenér Jaroslav Šilhavý. Liberečtí zůstávají na druhém místě s odstupem šesti bodů na vedoucí Spartu, další čtyři body ztrácí loňský mistr z Plzně.

Změna nenastala ani na opačném konci tabulky. Poslední je dál Viktoria Žižkov, která podlehla městským rivalům z Dukly 0:3. Všechny góly navíc padly v první čtvrthodině. „Tři soupeřovy střely na branku a tři góly, co k tomu můžu víc říct," zlobil se trenér Roman Nádvorník. „V týdnu se musíme zklidnit a bojovat dál. Prohráli jsme v jarní části ligy první zápas, ale čeká nás jich ještě třináct," dodal pro iDnes.cz Nádvorník.

Bez gólů, ale zato s nenávistným skandováním fanoušků Slavie se odehrálo utkání mezi Příbrami a Slavií. Červenobílí zahájili jarní sezónu s novou dvojicí v útoku, ale Milan Škoda ani Jiří Böhm se nedokázali prosadit. Bezgólový zápas „oživili" fanoušci Slavie, kteří během celého klání vykřikovali nenávistná hesla „Straka ven!" a „Strako, táhni na Spartu!" proti neoblíbenému trenérovi. Duel Mladé Boleslavi s Ostravou na deset minut přerušily potyčky fanoušků hostů s pořadateli.

Ze sportu stručně

* Rychlobruslařka Martina Sáblíková získala na mistrovství světa ve víceboji stříbro. Po vítězném závodu na 3000 metrů a čtvrtém místě na poloviční distanci vyhrála 20.února závod na nejdelší trati, a zajistila si tak celkové druhé místo na moskevském šampionátu.

* Na evropském šampionátu ve střelbě ze vzduchových zbraní zazářila česká reprezentantka Kateřina Emmons. Ve finském Vierumäki získala 18.února stříbrnou medaili. Emmons se tak dočkala první medaile od olympijských her v Pekingu v roce 2008 a prokázala, že je velkou nadějí i pro nadcházející letní olympiádu v Londýně.

* Nové Město na Moravě hostilo Světový pohár v lyžování. Lukáš Bauer, největší česká naděje, měl problémy se zánětem paty, v závodě na 30 kilometrů skončil 18. a do štafety vůbec nenastoupil. Oslabená česká čtveřice tak doběhla až na 10. místě. Velkou formu v ženském lyžování potvrdily Norky vítězstvím v individuálním závodu i ve štafetě, v mužské části dominovali ve štafetě opět Norové, individuální vítězství si připsal v běhu na 30 kilometrů Švéd Johan Olsson.

* Roman Koudelka, česká jednička ve skocích na lyžích, se v letošní sezóně poprvé postavil na stupně vítězů. V závodě Světového poháru ve Willingenu získal 12.února druhé místo, a dosáhl tak nejlepšího výsledku ve své kariéře. Stříbrnou příčkou navázal na loňský bronz ze závodu v Harrachově, kde se na bednu postavil poprvé.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Kardinál Duka obdržel kardinálský prsten

Kardinál Dominik Duka v sobotu 18.února 2012 ve Vatikánu převzal odznaky své kardinálské hodnosti. Během veřejné konzistoře se také dozvěděl, jaká je jeho titulární bazilika. V Římě mu byl přidělen kostel sv. Marcelina a Petra v Lateránu. Odznaky kardinálské hodnosti převzalo v bazilice svatého Petra 22 nových kardinálů. Slavnostní obřad začal bohoslužbou slova. Po evangeliu následovala papežova promluva a vlastní předávání odznaků kardinálské hodnosti. Noví kardinálové před shromážděným Božím lidem vyznali svou víru a slíbili věrnost a poslušnost papeži. Jednotlivě přistupovali k papeži, aby od něj obdrželi biret, prsten a dekret kardinálského jmenování. Každý nový kardinál poté pozdravil papeže a členy kardinálského sboru pozdravením pokoje. Zatímco purpurová barva kardinálského biretu je barvou krve mučedníků, prsten nese zobrazení apoštolů sv. Petra a Pavla. Reliéfy obou postav mají tvar soch, které stojí před bazilikou sv. Petra. Nad jejich hlavami je osmicípá hvězda odkazující k Panně Marii. Obruba prstenu napodobuje sloupoví Vatikánské baziliky. Na vnitřní straně prstenu je vyryt papežský znak Benedikta XVI.

Kardinála Duku do Říma doprovodila tisícovka poutníků z Čech a Moravy. Mši svatou pro poutníky celebroval kardinál Duka v 15.00 hodin v moderním kostele sv. Řehoře VII. nedaleko Svatopetrské baziliky. Koncelebranty byli kromě kardinála Vlka také biskup Jan Vokál, Václav Malý a Josef Kajnek a několik desítek kněží. Ve své promluvě se pražský arcibiskup obrátil ke svému předchůdci kardinálu Vlkovi a v návaznosti na přečtenou část Janova evangelia připomněl jeho biskupské heslo: Aby všichni byli jedno. Ačkoliv podle kardinála Duky není snadné pro zemi, která je jakousi křižovatkou Evropy, se tímto heslem řídit, je třeba si uvědomit, že jednota není uniformita ani jednoduchost, ale že by měla zahrnovat jistou komplexnost, tak jako pravda. Skutečnost, že má pravda různé podoby, neznamená, že neexistuje. Kardinál Duka také opět vyzdvihl své předchůdce kardinály Kašpara, Berana, Tomáška a Vlka a připomněl ty, kteří je kardinály jmenovali, tedy Pia XI., Pia XII. a Jana Pavla II. Zmínil se také o životní cestě kardinála Kašpara, který se stejně jako kardinál Duka stal pražským arcibiskupem poté, co byl biskupem v Hradci Králové. V této souvislosti svými díky zahrnul také hradecké poutníky.

Po skončení mše svaté v kostele sv. Řehoře VII. se pražský arcibiskup přesunul do auly Pavla VI., která byla otevřena pro gratulace novým kardinálům (tzv. „visite di cortesia"). Spolu s ostatními kardinály přijímal gratulace nejen kněží, svých spolupracovníků a věřících, ale také od zástupců diplomatického sboru a dalších významných osobností. Na gratulace navazovalo setkání s novináři a recepce, kterou v poutním domě Velehrad pořádal ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg.

V neděli 19.února papež Benedikt XVI. spolu s novými kardinály od 9.30 hodin celebroval mši svatou v bazilice sv. Petra a v pondělí 20.února se konalo od 11.00 hodin přijetí nových kardinálů a jejich doprovodů papežem Benediktem XVI. při veřejné audienci v aule Pavla VI. Kardinál Duka sloužil první mši v nové hodnosti

Po návratu do vlasti u příležitosti kardinálského jmenování předsedal v sobotu 25.února 2012 v katedrále sv. Víta pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka OP slavnostní bohoslužbě, kterou obětoval za církev v naší vlasti i ve světě a za papeže Benedikta XVI. Spolu s nově jmenovaným kardinálem koncelebroval i apoštolský nuncius v České republice Mons. Giuseppe Leanza, čeští a moravští biskupové a řada kněží nejen z pražské arcidiecéze. Přítomni slavnostní mše svaté byli také vrcholní politič představitelé - předsedkyně Poslanecké sněmovny PČR Miroslav Němcová, místopředsedkyně vlády Karolina Peake, ministr obran Alexandr Vondra, zástupci Kancelář prezidenta republiky a rov něž členové diplomatického sboru, veřejných složek společnosti a reprezentanti ostatních křesťanských církví. Při mši svaté zazněl Missa solemnis skladatele Zdeňka Pololáníka a v průběhu boho služby také skladby Jiřího Strejce, Josefa Kšici, Jaroslava Křičky P.Josefa Olejníka a Antonína Dvořáka. Účinkovalo šest pěveckýc sborů a Filharmonie Hradec Králové. Za varhany usedl Josef Kš ca, regenschori katedrály sv. Víta v Praze. Dirigent: Josef Zadin regenschori katedrály Svatého Ducha v Hradci Králové.

Už brzo bude svatořečena první indiánka - "Lilie Mohawků"

V druhé části veřejné konzistoře 18.února vyhlásil papež Ben dikt XVI. svatořečení sedmi blahoslavených, která se uskuteč 21.října tohoto roku. Svou první světici tak budou brzy mít poton ci původních obyvatel Severní Ameriky. První světicí indiánskéh původu se stane Kateřina Tekakwitha, nazývaná také "Lilie M hawků". Žila v 17. století. Otec byl pohanský náčelník irokézskéh kmene Mohawků a matka indiánská křesťanka. Jméno "Tekakw ha" znamená "Ta, která dává věci do pořádku". V roce 1676 přija křest. Dostala jméno Kateri (Kateřina). V dospělém věku odmít uzavřít manželství a později složila slib čistoty. Od svého kmen uprchla do Kanady k francouzským katolickým misionářům. Spo se dvěma ženami pak žila na ostrově v řece sv. Vavřince životem podobným řeholnímu. Zemřela ve věku pouhých 24 let. V ro 1980 při své návštěvě u indiánů ji blahořečil papež Jan Pavel Mezi příštími svatými bude také Anna Schäffer, Giacomo Berthi - jezuitský mučedník a misionář na Madagaskaru, filipínský laik katecheta umučený v sedmnácti letech Pedro Calungsod, zaklad tel kongregace Svaté rodiny z Nazareta Giovanni Battista Piamar a dvě řeholnice: Španělka Maria z hory Karmel a Maria An Cope, jejíž rodina emigrovala z Německa do USA.

Přípravy na Světové dny mládeže v Riu de Janeiru

Srdce a v jeho středu obrys slavné sochy Krista tyčící se nad R de Janeirem a vlevo nahoře malý kříž. To vše v barvách braz ské vlajky: zelené, bílé, modré a žluté. Tak vypadá logo příští Světových dnů mládeže (SDM). Proběhnou v brazilském Riu I Janeiru ve dnech 23. - 28.července 2013. Do soutěže o grafic návrh loga se zapojilo přes 200 umělců. Vyhrál ji 25letý Gusta Huguenin. V Počátkem ledna byla také aktivována oficiální int netová stránka SDM 2013. Obsah stránky www.rio2013.com zatím k dispozici jenom v portugalštině a angličtině. Jednou novinek je zvláštní aplikace, pomocí níž mohou mladí zájem sledovat na mobilu nebo tabletu trasu putovních symbolů Svě vých dnů mládeže, tedy kříž a mariánskou ikonu. Aplikace je dispozici pro uživatele iPhonu, iPadu a iPodu, ale také pro ve Tabletu a smartphonu s operačním systémem android. Puto symboly Světových dnů mládeže jsou totiž od 18.září loňské roku již na jihoamerickém kontinentu, kde navštíví všechny b zilské diecéze. Téma 15. Světových dní mládeže oznámil pap Benedikt XVI. loni v srpnu. Je jím Kristova výzva "Jděte ke vš národům a získávejte mi učedníky." (Mt 28, 19) Kromě Světový dní mládeže 2013 bude Rio de Janeiro hostit také Mistrovství sv ve fotbale v roce 2014 a Letní olympijské hry 2016.

Podle zpráv České biskupské konfere

VÍRA CÍRKVE (4)

Teologická čítanka z textů Josefa Ratzingera - výběr

Postní doba

Slovo postní doba, kterým označujeme dny mezi Popeleční středou a Velikonocemi, vyjadřuje pouze část toho, co církev míní touto dobou. Původně je to doba udílení křtu, tedy doba, v níž se člověk stává křesťanem, o níž se věřilo, že to nelze vykonat v krátké chvíli, nýbrž jen jako cestu proměny „obrácení," kterou má jít člověk krok za krokem. Když se později přibrali i kajícníci a konečně celá církev, pak se tím vyjadřuje povědomí, že touto cestou nelze jít ke konci jen jednou; zahrnuje celý náš život, musíme po ní jít znovu a znovu. Tak to chce postní doba zpřítomňovat v našem vědomí a v našem životě, že být křesťanem se dá provést pouze tak, že se člověk znovu a znovu stává křesťanem, že to nikdy není nějaká uzavřená a za námi ležící událost, nýbrž vyžaduje stále nové nacvičování.

Ježíš Kristus – nový Adam

Ježíš Kristus jde Adamovu cestu nazpět. V protikladu k Adamovi je opravdu „jako Bůh". Ale toto „Být-jako-Bůh," božská stejnost, je „bytí Synem" a tím zcela vztah. „Syn nekoná nic sám ze sebe." A proto Ten, který je skutečně rovný Bohu, nelpí na své nezávislosti, na neomezenosti toho, co může, i toho, co chce. Jde opačnou cestou: stane se zcela závislým, bude služebníkem. Protože nejde cestou moci, nýbrž cestou lásky, může sestoupit až do Adamovy lži, až hluboko do smrti a tak tam zbudovat pravdu, dávat život. Tak se Kristus stává novým Adamem, jímž nově začíná „bytí člověkem." On, který je od základu vztah a „být vztažen" Syn, opět napravuje vztahy. Jeho rozpřáhnuté paže jsou otevřený vtah, který je pro nás stále otevřen. Kříž, místo jeho poslušnosti se tak stává pravým stromem života. Kristus se stává protějškem hada, jak to říká Jan ve svém evangeliu (Jan 3, 14). Z tohoto stromu nepochází slovo pokušení, nýbrž slovo zachraňující lásky, slovo poslušnosti, v němž se sám Bůh stal poslušný a tak nám nabízí svou poslušnost jako prostor svobody. Kříž je opět stromem života, který se stal přístupný.

Obrácení

Hlavní obsah Starého zákona je shrnut v poselství Jana Křtitele: Obraťte se! Není žádný přístup k Ježíšovi bez Křtitele. Nelze přijít k Ježíšovi, aniž by člověk odpověděl na výzvu jeho předchůdce. Ježíš spíše převzal poselství Jana do shrnutí svého vlastního kázání: „Obraťte se a věřte evangeliu!" (Mk 1, 15) Řecké slovo pro „obrátit se" znamená znovu promyslit; uvést v pochybnost vlastní způsob života i ten všeobecný, dát Bohu vstoupit do měřítek vlastního života, necítit se ospravedlněni při konání pochybných dvojakých a špatných věcí, jen protože to dělají druzí; začít tím, že vidíme život Božíma očima tedy hledat dobro, i když je to nepříjemné; neopírat se o mínění množství, nýbrž o Boží úsudek, jinými slovy „hledat nový životní styl, nový život." K tomu všemu není zapotřebí moralismu; kdo redukuje křesťanství na morálku, ztrácí z očí podstatu Kristova poselství, totiž dar nového přátelství, dar společenství s Ježíšem a tím i s Bohem. Kdo se obrátí ke Kristu, nemá v úmyslu vytvořit si vlastní mravní nezávislost; nedělá si nárok na to, že si vybuduje svou vlastní dobrotu. „Obrácení" (metanoia) znamená pravý opak: vyrazit ze spokojenosti se sebou samým, uznat a přijmout vlastní ubohost, že jsem odkázán na druhého a na zcela Druhého, že jsem odkázán na odpuštění, na jeho přátelství. Neobrácený život je sebe spravedlnost (já nejsem horší než ti druzí). Obrácení je pokora, svěřit se lásce zcela Jiného, lásce, jež se stane měřítkem a vodítkem mého vlastního života.

Svědomí

V 19. žalmu (v. 13) stojí věta, kterou stojí za to stále promýšlet: „Kdo však pozná své každé pochybení? Očisti mě od chyb, jež jsou mi skryty!" To není starozákonní objektivismus, nýbrž nejhlubší lidská moudrost: Už nevidět vinu, oněmění svědomí v tolika oblastech je nebezpečnější onemocnění duše než jen vina uznaná jako vina. Kdo nevnímá, že zabíjení je hřích, upadl hlouběji než ten, kdo uznává hanebné ve svém jednání, protože je mnohem více vzdálen od pravdy a obrácení. Ne nadarmo se člověk, který se považuje za spravedlivého, objevuje v setkání s Ježíšem jako opravdu ztracený. Jestliže celník se svými nepopiratelnými hříchy stojí před Bohem jako více spravedlivý než farizej se všemi svými opravdu dobrými skutky (Lk 18, 9-14) pak to nespočívá v tom, že by snad celníkovy hříchy nebyly žádnými hříchy a dobré skutky farizeje nebyly žádné dobré skutky. Neznamená to, že dobro člověka není před Bohem dobré a jeho zlo není zlé, nebo právě vůbec ne tak důležité. Do tohoto paradoxního úsudku Boha se přesně ukazuje vyjdeme-li z naší otázky: Farizej už neví, že má také vinu. On je se svým svědomím zcela vyrovnán. Ale toto mlčení svědomí ho činí neproniknutelným pro Boha a lidi, zatímco křik svědomí, který obléhá celníka, ho činí hodným pravdy a lásky. Ježíš může působit u hříšníků proto, že se za zástěnou svého bludného svědomí nestali nepřístupní pro změnu, kterou Bůh od nich – od nás očekává. Proto nemůže působit u „spravedlivých," protože u nich neexistuje žádná potřeba odpuštění a obrácení; protože jejich svědomí je neobžalovává, nýbrž ospravedlňuje.

Pokračování příště.

Z originálu Der Glaube der Kirche
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Matku Boží démon neuráží

Rozhovor Paula Baddeho z Die Welt s exorcistou Pedrem Barrajónem

Exorcista Pater Pedro Barrajón

Pater Pedro Barrajón je profesorem bioetiky na papežské univerzitě Regina Apostolorum a vedoucím vatikánských kurzů pro nastávající exorcisty. Profesor teologie zdůraznil, že „katolická nauka o Zlém se po staletí nijak nemění". Podle křesťanské tradice jsou ďáblové „andělé, kteří se vzbouřili a dále bouří proti Bohu již od počátku stvoření". Bůh připustil zlo, „aby zachoval naši svobodu", protože „bez svobodné volby mezi dobrem a zlem není svobody". Když byl stvořen „anděl, který padl, bylo stvořeno i peklo. Peklo je stav, ve kterém se nacházejí démoni pro svou nenávist vůči Bohu."

Krátce po svém zvolení přijal Benedikt XVI. velkou skupinu exorcistů. Měl to být signál?

Nikoliv. Bylo to řádné rutinní setkání s italskými exorcisty. Katolická nauka o zlu se po staletí nemění.

Co církev učí?

Staví především na Bibli, podle které všechny bytosti stvořil Bůh, lidi stejně jako čisté duchy, tedy i anděly a démony.

Bůh stvořil démony?

Bůh stvořil všechno. Podle tradice jsou ďáblové padlí andělé. Jsou to andělé, kteří se vzbouřili a dále bouří proti Bohu od počátku stvoření.

Jak mohl Bůh vůbec připustit zlo?

Z lásky k naší svobodě! Zlo je nutně spojeno s darem svobody. Bůh stvořil lidi jako svobodné. Při zvažování, zda připustit zlo a dar svobody, rozhodl se pro svobodu. Bez možnosti svobodné volby mezi zlem a dobrem není svobody. To znamená, že Bůh si více cení naší svobody než našich hříchů. Zvířata nejsou zlá, ale také nejsou svobodná. Svobodou nás Bůh povýšil nad zvířata.

Jak si máme představit čisté duchy?

Jako bytosti, které mají vůli a inteligenci. Nemají však smysly. Nemají tělo. Těla jsou vlastní jen lidem a zvířatům.

Podle křesťanské víry je Bůh osoba. Jsou ďábli také osoby?

Švýcarský teolog Karl Barth řekl, že démon je neosobní osoba. Neboť co je to osoba? Je to bytost s duchovní přirozeností, s inteligencí a vůlí, inteligencí, která hledá pravdu, a vůlí, která hledá dobro. Démon má inteligenci a vůli, ale jeho vůle hledá zlo a jeho inteligence nepravdu. V tomto smyslu řekl Karl Barth, že démon je osobní neosoba, je „zmatečný".

Má tvář?

Ne. Ale Bůh může připustit, že anděl i démon může nabýt fyzickou formu zjevení. Tak se mohou andělé zjevit lidem, aby jim přinesli poselství. A Bůh může připustit, že démon nabude fyzické kvality a zjeví se jako člověk nebo zvíře - to se ale netýká jeho bytosti. Může tyto viditelné formy přijmout, ale nevlastní je.

Mají zápach?

O některých světcích se praví, že mohli ďábla cítit, např. svatá Terezie Avily. Pro ni Satan zapáchal.

Po síře?

Někteří světci to tak říkají. Je to pře devším odporný puch.

Co je domovem démonů? Peklo?

Ano. Peklo bylo stvořeno pro ně, niko liv pro lidi.

Tedy i peklo bylo stvořeno?

Peklo není místo, ale stav. Je to stav, jakém démoni nacházejí sami sebe: v své nenávisti vůči Bohu.

Je to stav popření lásky. Bůh je lásk Peklo je antiláska - je to nenávist. Pek je představa o stavu tohoto ducha. Pek je stav věčného nemilováni Je to tal věčné nepřijetí Boží lásky.

Existují objektivní kritéria k poznán že démon se někoho zmocnil a ovlá ho?

Ritus exorcismu shrnuje velmi jasn kritéria pro případ posedlosti. Pro mn jako kněze je nejzřetelnější hlubol averze vůči posvátným předmětům, jal je kříž, růženec, znamení kříže. Tal averze vůči Božímu slovu, při jeh četbě jsou takové osoby velmi nervózn Méně důležité jsou nadpřirozené scho nosti, které se mohou u těchto os náhle vyvinout, že hovoří cizími jazyk které se neučily, že se vznášejí: dokážou překonat stav tíže. Někdy js nevysvětlitelně silné a násilnické. Ne to však jednoduché určit přesně st posedlosti.

Takové osoby nejdříve vyzvu, a navštívily neurologa nebo psychiat dříve než se budu jejich případem z bývat.

Když dostanu od těchto odborní zprávu, že si neví rady, mohu začít duchovním vyšetřováním. Přibližně čeno, mezi deseti osobami, které po dují exorcismus, bývá jeden případ sk tečné posedlosti.

Existují příčiny posedlosti?

Neznáme je. Nemůžeme také říct, proč jeden dostal rakovinu a druhý ne. Nemáme žádné vysvětlení. Víme jen, že Boží moc a láska je větší - jak u našich fyzických, tak spirituálních nemocí. Tak je třeba se divat na posedlost.

Jak probíhá exorcismus?

Církev požaduje od kněze, který takové „vyhánění" provádí, aby měl morální jistotu, že se jedná o posedlost. Absolutní jistotu nemáme. Proto je pro exorcistu důležité, aby to byl muž modlitby a postu.

A pak?

Exorcismus je velká oficiální modlitba, ve které je přítomna moc církve. To je jádro. Někdy se používá svěcená voda a kadidlo a vždy kříž v rukou kněze. Je třeba, aby bylo kromě kněze přítomno více osob pro případ, že posedlá osoba se projeví jako násilnická. Lidé se při vyhánění ďábla mění. Nezůstávají stejní. V tomto ritu se démon dává poznat před tváří Boha a lidí, kteří se společně modlí. Často je násilnický, protože ví, že je již určitým způsobem přemožen. Hlas posedlého se mění a běžně zní velmi nepříjemně.

I děsivě?

Vůbec ne. Jen je mi v těch chvílích posedlého líto. On trpí - a ty vidíš, že trpí. Současně však máš radost, že exorcismus ho od tohoto utrpení osvobodí. Každý exorcismus začíná vzýváním trojjediného Boha Otce, Syna a Ducha Svatého. Pak následuje četba úryvků z Bible, po které následuje dialog mezi exorcistou a posedlou osobou, přičemž se exorcista ptá na jméno démona. To je velmi obtížný moment. Zlý je nechce prozradit a často lže.

Proč nechce udat své jméno?

Jméno odhaluje jeho bytost. Franz Rosenzweig jednou řekl, že jméno není „hluk nebo dým", nýbrž „slovo a oheň". Jméno Ježíš znamená „Bůh zachraňuje". Jména Izák a Jákob mají zvláštní význam. Vždy odhalují podstatu osobnosti. Když vyslovím své jméno, znamená to také „zde jsem". Žádný démon nechce své jméno prozradit.

A když je vysloví?

Nakonec řekne kněz démonovi: Běž pryč, zmiz! Většinou odpoví démon: Ne, nechci. Rebeluje a vzpouzí se. Někdy řekne: Nemáš nade mnou žádnou moc. Jsi pro mě nic. Postupně však odpor slábne. Většinou se tak stane po vzývání Matky Boží, které je velice důležité. Žádný démon se ji neodvážil při exorcismu urazit.

Má před Marií větší respekt než před samotným Bohem?

Zřejmě. Jinak uráží všechny: kněze, všechny přítomné, biskupy, papeže, dokonce Ježíše Krista.

A pak?

Exorcismus může trvat i hodinu - a končí modlitbou. Doporučuje se neprotahovat ho, protože boj je pro přítomné velmi těžký a náročný - i pro samotnou osobu. Po exorcismu cítí všichni velkou úlevu, jako by se mohli nově nadechnout.

V mnoha případech je také nutný nový exorcismus. Znám případy, kdy osoby byly osvobozeny až po více exorcismech, aby mohly začít nový život. Často se cítí, jako by se znovu narodili.

Nyní je ve světě tolik zla. Vidíme všude války, masakry, tyrany a vrahy. Není to zvláštní, že ďábel hraje svou hru i s ubohými jednotlivci a zmocňuje se jich? Copak není už dostatečně zaměstnán?

Je to opravdu tajemství. Případy posedlosti se mi jeví jako rub stejně nevysvětlitelných zázraků, které můžeme pozorovat. Ďábel je přítomen všude, kde se podle normálních přírodních zákonů děje zlo. V každém, kdo říká, že nepřijímá lásku, lásku k svým bratřím a sestrám, lásku k Bohu.

Tedy na mnoha místech, ve všech masakrech, v každé vraždě a fyzické katastrofě, v každém koncentračním táboře, v každém zlu. Někdy se projevuje také v pozoruhodných případech posedlosti. Ale mnohem nebezpečnější je tam, kde se nedává poznat a kde ho není možno exorcismem vymítat. To je nesporné.

Kath-net 6. února 2012

Nevybírej si

Středověká legenda vypravuje: jakýsi člověk neustále naříkal, že má těžký kříž. Všichni jsou na tom lépe, jen on má kříž nejtěžší. Bůh se nad ním ustrnul a zavedl jej do velké síně, kdy byly vystaveny kříže všech lidí na světě. „Můžeš si místo svého kříže vybrat nějaký lehčí," dovolil mu Bůh. Ten člověk s radostí začal prohlížet kříže. Padl mu do oka malinký křížek, ale když jej chtěl zvednout, nedokázal to. „Ten je moc těžký," řekl a hledal dál. Hned vedle byl tenký kříž, ale když si ho dal na ramena, cítil, že má hrany ostré jako břitva. Hned kříž postavil na místo. A tak to šlo dál. Každý kříž měl něco nepříjemného: jeden byl příliš těžký, jiný příliš ostrý, jiný příliš dlouhý. Žádný se mu nelíbil. Až zpozoroval v koutě stát kříž, který se mu zamlouval. Nebyl ani příliš velký, ani příliš těžký, ani příliš ostrý. „Ten si vezmu!" řekl a hodil si kříž na rameno. Když se podíval blíž, zpozoroval, že je to ten jeho kříž, ten, který nesl doposud.

Zaslal Dr. Josef Zolman, MD

Po zbytek života jsem ohrožen

Irácký muslim, který se obrátil ke Kristu, je pronásledován vlastní rodinou

Joseph Fadelle (pseudonym) pochází z početné šíitské rodiny v Iráku. Má deset bratrů. Během vojenské služby sdílel pokoj s jedním křesťanem, kterého chtěl přivést k islámu. Ale otevřenost a laskavost jeho druha vedla k tomu, že ve Fadellově životě nastal zásadní obrat. Objevuje Krista a žádá o křest. Irácká církev se zdráhá, protože má obavy z nedozírných důsledků. Když se totiž jeho rodina doví o změně jeho vyznání, začíná ho pronásledovat. Jen zázrakem unikl smrti a utekl se svou ženou a velkými oklikami se dostal až do Francie. „Fatwa" nutí všechny šíity na světě, aby ho zabili.

Váš příběh je mimořádný. Ale je ojedinělý?

Jistě ne. Nejsem vůbec výjimkou, ani první ani poslední, kdo je pronásledován, protože se rozhodl pro Krista. Devět let jsem o tom nemohl podat svědectví. Je jistě mnoho lidí, kteří jako já v oné situaci nemohou mluvit. Jen proto se mi můj příběh jeví mimořádný.

Vaše žena střežila tajemství, když se dověděla o Vašem obrácení. Váš strýc a bratři se však domnívali, že jste mrtev, když vás nechali ležet v jordánské poušti poté, co vás postřelili. Bylo vaše přežití zázrak?

Pravý zázrak je Eucharistie. Proč hledat další? Události se v našich očích jeví jako mimořádné. Pro Boha však není nic nemožného. Kdo věří, může hory přenášet...

Jste ohrožen i nyní ve Francii?

Kvůli fatwě, která byla proti mně vyslovena, jsem do konce života ohrožen, že mě někdo zabije. Každý muslim, který se řídí podle Koránu, je povinen mě zabít, protože jsem odpadl od Koránu.

Jak jste se díval na křesťany, dokud jste byl muslim?

Než jsem potkal Krista, díval jsem se na křesťany brýlemi Koránu a posuzoval jsem je tak, jak to ode mě vyžadoval. To znamená: nevěřící a nečistí, které je třeba odstranit. Největší nadávka v těchto zemích zní: „křesťanská lebka". Legenda říká, že křesťané kvůli své nečistotě zapáchají. To první, co mě u Massouda, křesťana, který byl se mnou na pokoji, překvapilo, bylo: on voní!

Jak se díváte na islám nyní?

Nejdříve je důležité rozlišovat mezi muslimy a islámem: muslimové patří k mé rodině, jsme si jako lidé rovni. Muslimy hluboce miluji. Ale islám jako náboženství nebo idea je to nejhorší, co si lidstvo vytvořilo. Je to jediné náboženství, které poroučí zabíjet druhé lidi. Je evidentní, že je pro lidstvo škodlivé, je to planetární ohrožení, nejdříve pro samotné muslimy. Jsou jako šíité, sunnité a salafiové nejednotní a tíhnou k tomu, vzájemně se vyhubit. Byla to pro mě inspirace, když jsem jednou pochopil to, co nyní opakuji. To jediné dobré na islámu jsou muslimové.

I křesťané jsou nejednotní. Dějiny nás učí, že se zabíjeli...

To je pravda, ale je tu velký rozdíl. Křesťané se vraždili, ale Bible nikdy nevyzývá, aby se zabíjeli. Ale Korán a koránské zákony vyzývají k vraždění. Můžeme říct, že jsou „špatní" ti křesťané, kteří neposlouchají Bibli. Ale „špatní" muslimové nebo extrémisté jsou právě ti, kteří Korán čtou a aplikují.

Podle vašeho názoru není tedy podstatný rozdíl mezi umírněnými muslimy a extrémisty?

Jistě. Není zde rozdíl. Je jen jeden Korán a jeden islám. Někteří muslimové nevědí, co říká Korán, a proto jsou dobrými lidmi, protože jejich lidství je vede k tomu, aby byli dobří. Ti ostatní i zde ve Francii jsou ti, kteří Korán znají. Jeví se umírnění, protože zatím tvoří menšinu a nemohou Korán plně uplatňovat. Ale i ti, kteří si dnes říkají „dobří muslimové", když čtou Korán, jsou naváděni k zabíjení druhých, nebo se obrátí jako já. Ale v islámských zemích opustit islám, jak je vidět u mne, je tak nebezpečné, že je strach od toho odrazuje. Kromě toho ve Francii existuje nebezpečí pro demokracii. Muslimové nenacházejí svou identitu ve Francii, nýbrž hledají ji v islámu. V den, kdy získají většinu v parlamentu, budou prosazovat šaria.

Váš strýc a jeho bratři se pokoušeli vás zabít. Otec však vás přivedl do vězení a předvedl k ajatolláhovi, který vyslovil fatwa. Je toto zabíjení rodinných příslušníků pro muslimy utrpením?

Jistě a velkým, zvláště pro mého otce, který, jak vím, mě měl velice rád. Ale zákon islámu ho k tomu nutí. Když mě moji bratři chtěli poprvé zabít, otec dal přednost vězení v naději, že se vrátím k islámu. Když za mnou poslal strýce a bratry, poručil jim, aby mě přivedli živého nebo mrtvého. Doufal, že jejich násilí mě vyděsí a přivedou mě živého. Třináct let jsem čekal na křest - velké utrpení - ale Bůh věděl, proč mě nechává čekat. Když jsem byl před ajatolláhem, mohl jsem prohlásit, že nepatřím k církvi. Tak jsem mohl zabránit, aby moji rodiče nevzali na sebe vinu, že mě zabijí. Kdybych byl pokřtěn, nemohl bych mlčet. Takový je islámský zákon. Moji rodiče tím velmi trpěli.

V jednom rozhovoru pro Kirche in Not jste řekl, že vaším cílem je zničit islám...

Je to jistě šokující věta, ale já ji neodvol
vám. Je však třeba jí správně rozumět. Ch
zrušit islám, abych zachránil muslimy. Jde i
záchranu muslimů. Je třeba přivést muslimy
tomu, aby Korán skutečně pochopili a ne s
mu jen učili zpaměti. To nemůže být Boží slo
vo. Vím, že není snadné toho dosáhnout. Al
je třeba začít modlitbou. Jsme jen nástroj
Nikoliv my zrušíme islám, nikoliv my zachr
níme muslimy. Udělá to Boží ruka.

***Ale co řeknete těm, kteří vás obviní, ž
chcete druhým vnutit svou pravdu a nejs
tolerantní?***

Já nehlásám svoji pravdu. Je to pravda Kr
stova. Kdo ji může rušit? Tato pravda nikoh
nezabíjí, ona miluje. Nikomu ji nevnucuji, al
mluvím o Kristově lásce. Kristus je zosobněr
tolerance. Nikdo jiný nevyzývá k tomu, aby
chom milovali nepřátele. (...) Jak je možn
mluvit v souvislosti s islámem o toleranci
Islám je „tolerantní", kde je v menšině. Ale a
jedna islámská země není tolerantní. Být
druhému tolerantní nikomu nebrání mluvit
ním o Kristově lásce.

***Čekal jste třináct let na křest a na Chlé
života. To byla dlouhá doba...***

Velmi dlouhá. Toto čekání jsem mohl sné
jen díky neuhasitelné žízni. Když mi kně
nejdříve z opatrnosti odepřel křest, velmi jse
tím trpěl. Pak mě potkal P. Gabriel a ten mi ř
kl, že budu pokřtěn. Použil tuto čekací dob
aby mě připravil. Chtěl jsem být pokřtěn v Ir
ku, ale on mi řekl, že musím být poslušný a ž
církev chce, abych opustil zemi.

***Nezazlíval jste křesťanům, že vám syst
maticky zavírali dveře?***

Jistě. Dokud jsem byl v Iráku, chápal jsen
proč mi odpírají křest. S odstupem času jim
ale vůbec nemám za zlé. Rozumím jejich pr
zíravosti. Pokřtít konvertitu je v Iráku smrteln
zločin. Tím, že mi odepřeli křest, chránili celc
církevní obec, ale také mne, protože jsem byl
smrtelném nebezpečí. Neměli na vybranou.

***Byl jste rád, když jste se ve Francii setkal
křesťany?***

Ve Francii jsem potkal křesťany, které jse
znal již z Iráku a z Jordánska. Ale možnost jít
vícekrát denně na mši - to byla velká rados
Ale vy křesťané ve Francii se musíte probudi
prožívat svou víru opravdověji. Musí se hov
řit s muslimy, to je náš úkol. Stav je takový, ž
to člověku ani nedá spát. Nejedná se tu o milo
srdenství, ale o naši odpovědnost jako Božíc
dětí.

*Rozhovor vedla Faustine des Ly
pro Homme Nouveau - podle Der Fels 1/201*

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 31.března 2012 - 6.30 hod. večer

Neděle 1.dubna 2012 - 10.30 hod. dopoledne

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka

Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 5.dubna 2012 - 7.30 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 6.dubna 2012 - 7.30 hod. večer

Památka umučení Páně

Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 7.dubna 2012 - 7.30 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Písma svatého Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody, slavná obnova křestních slibů, křestní slavnost a biřmování, mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes Královno, svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - Neděle 8.dubna 2012

10.30 hod. dopoledne

Slavnostní mše svatá. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík - Telefon (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400
Chapel: 708-562-5900
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Upřímná vzpomínka

Dne 8.března tomu bude jeden rok, co odešla na věčnost moje milovaná manželka

Zdenka Sudíková

Narodila se 23.června 1924 v Běřině u Příbrami v Čechách. Byla profesorkou matematiky a fyziky na gymnáziích v Kolíně a v Praze. Do USA přišla v roce 1969 a pracovala v Continental Bank v Chicagu. V Americe podporovala krajanské organizace a vlasteneckou činnost. Byla dlouholetou členkou České misie a štědrou podporovatelkou katolické církve. Zemřela po dlouhé nemoci 8.března 2011.

Mše svatá za spásu její duše budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v neděli 11.března 2012 v 10.30 dopoledne.

Děkuji všem, kdo si na ni v modlitbě vzpomenou

Jaroslav Sudík, manžel

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

Zahajuje svou jarní činnost a srdečně zve své členy a přátele na vzpomínkový večer

v klubovní místnosti České Misie, 9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

13.března 2012 v 7 hodin večer

Dnešní vzpomínání bude věnováno

VÁCLAVU HAVLOVI,

zesnulému prezidentovi České republiky

promítneme si film našeho zdejšího filmového umělce pana Jana Nováka

„Citizen Václav Havel goes on vacation,"

který se dotýká disidentského období Havlova života

Těšíme se na Vaši návštěvu

Dobrovolný dar $ 3.00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago.

Česká Misie Vás srdečně zve na

POMLÁZKOVOU ZÁBAVU & KOŠT VÍNA

na Velikonoční neděli 8.dubna 2012 od 12:00 do 7:00 večer

v Klubu Misie 9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

K tanci a poslechu hraje

CIMBÁLOVÁ MUZIKA

Podávat se budou výborná česká jídla.

Vstup $ 12,-

Každý za to dostane v hodnotě $ 10,- poukázky na úhradu občerstvení a pamětní skleničku na víno.

Při této akci proběhne

Výstava vín a ochutnávka vzorků

Kdo chce vystavovat víno, odevzdá dvě láhve stejného vína nejpozději týden před akcí v České Misii.

Bližší informace podá Mons.Hladík 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Musíme jít k němu!

Rozhovor s Richardem Borgmanem, bývalým pastorem evangelikální letniční církve, který působil 17 let v Africe jako misionář, kde objevil ukřižovaného Ježíše a jeho Matku a stal se katolíkem.

Richarde, co se vám přihodilo? Spadl jste do kouzelného jezera?

Nikoliv. Spadl jsem ze skály. Jako student jsem prováděl mnoho horolezeckých výstupů. Jednoho dne jsem při jedné příjemné trase spadl z výšky desetipatrového domu. V několika okamžicích přede mnou proběhl celý můj život. Dole narazilo moje tělo dvakrát na granitový balvan. Bylo to, jako bych sebou praštil na chodníku. Když jsem otevřel oči, byl jsem ještě naživu. Řekl jsem: „Děkuji ti, můj Bože!" Věděl jsem, že je Bůh a že mě zachránil. Před několika dny spadl jiný muž stejným způsobem a jeho zbytky odnesli v malém kartonu.

Druhou rozhodující událostí mého života bylo obrácení mé ženy jednou večer v roce 1972 při jednom evangelikálním shromáždění. Ze dne na den se mi ztratila z očí. Bylo to, jako by existovaly dvě Daniely: jedna, kterou jsem miloval a kterou jsem znal, a pak jiná osoba. Měla nadpřirozenou trpělivost, byla plná lásky, stále se usmívala. Šlo to tak daleko, že měla křeče ve rtech. V noci jsem se díval s lampou, zda se ještě usmívá. Byl v ní život, přítomnost aury, kterou jsem neznal.

Velkou zálibou Rucharda Borgmana v době studií bylo horlolezectví

A vy sám, kdy jste potkal Krista?

V době Danielina obrácení jsme měli v manželství velké problémy. Moje žena už nesnášela můj strohý charakter a moji tvrdost. Nedařilo se mi s ní mluvit. Byl jsem zablokovaný. Ale nechtěl jsem ztratit svou ženu a své děti. A jestli kvůli tomu jsem musel potkat svého Boha, byl jsem na to připraven.

Šel jsem na letniční shromáždění. Během modlitby přišel ke mně jeden muž a řekl mi: „Jestli chcete potkat Boha, řekněte mu to, a on přijde. Váš život tím bude otřesen. Stanete se novým člověkem." Nebyla to pro mě žádná abstraktní teologie. Viděl jsem takového nového tvora ve své ženě.

Předstoupil jsem tedy a řekl tuto modlitbu: „Ježíši, prosím tě o odpuštění všech mých hříchů. Přijď do mého života!" A Ježíš přišel. V onom okamžiku jsem nezažil nic zvláštního, neměl jsem žádné zjevení jako moje žena, která Boží přítomnost skutečně cítila. Ale pozoroval jsem výsledky: hořel jsem touhou říct všem, že jsem potkal Ježíše. Moje srdce zpívalo. Na univerzitě jsem o tom mluvil s několika kolegy. Na ulici jsem zastavoval lidi... Chtěl jsem jim říct, že jsem našel řešení: jmenuje se Ježíš!

Jak jste se stal z mladého konvertity pastorem letniční církve?

Moje žena nosila v době obrácení brýle. A Pán ji uzdravil. Už dvacet pět let nepotřebovala brýle. Věděl jsem, že Ježíš může zázračně uzdravovat, jak to dělal v Bibli. Neměl jsem nic proti medicíně. Když jsem nemocný, beru tabletky. Ale než beru tabletky, tak se modlím. Teprve když modlitba nepomáhá, beru tabletky. Nazývám to christoterapie.

Přišlo to pak rychle, že jsem měl v nitru něco jako poselství, které se pravidelně vracelo, jako když někdo zabrnká na stejnou strunu kytary. Toto poselství znělo: „Není svět bez Krista." Mohl jsem to jen těžko akceptovat, i když jsem cítil něco silného.

V té době jsem psal doktorskou práci z neurologie. Nepřipravoval jsem se na

Manželé Borgmanovi

zkoušky, protože jsem byl přesvědčen že mi Ježíš pomůže, když se pomodlím Při ústní zkoušce mi dala zkušební ko mise různé otázky, které se vztahova ly na moje devítileté studium. Propad jsem.

Profesor, který mě vedl, mi řekl: „R charde, v posledním roce jsi ztratil vše chnu motivaci pro vědu. Tys něc objevil. Vypravuj mi o tom." Mohl jse zkoušku opakovat, ale tento rozhovo znamenal pro mne změnu směru. Neu rologie už nebyla mojí prioritou. Mi další život spočíval v evangelizaci. Příš den jsem skončil s univerzitou a připoj jsem se k letniční církvi. O něco pozdě jsem přijal vkládáním rukou úřad pa stora.

Po čtyřech letech jste odešel na 25 l do Afriky?

Když jsem přišel do Afriky, byl jse tak plný horlivosti, že jsem dal rozu trochu stranou. ...V té době jsem b přesvědčen, že katolíci jsou zatraceni, nemají vůbec spojení s Bohem. Necha pal jsem, jak může být katolík křesť nem. Tomu jsem se naučil u evangel kálů a sám jsem si to neprověřil. B jsem plný předsudků.

V roce 1979, tři roky po našem př chodu do Afriky, jsem začal působit v velké věznici v Abidžanu. Bylo ta 4 500 vězňů. Chodil jsem tam dvakr týdně kázat o obrácení.

V každé věznici jsou velké problémy s nedostatkem potravin. Pro mě však bylo tehdy nejdůležitější přinést vězňům spásu. Zda vegetují přede mnou na podlaze, to bylo pro mě vedlejší, důležité bylo, aby se obrátili a měli věčný život...

V tomto vězení jsem se stýkal s jedním katolickým vězeňským kaplanem. Ke svému překvapení jsem záhy zjistil, že je mezi námi velký rozdíl. Tento kněz dělal to, co kázal. Já jsem kázal Boží lásku, a on miloval. Musel jsem uznat, že tento katolický kněz a řeholní sestry, které ho provázely, byli Bohu blíže než já. Nevolali: „Ve jménu Ježíše! Ve jménu Ježíše!" Nepůsobili to, že lidé mocí Ducha Svatého padali na zem, ale měli dobrotivost a jemnost, která mi scházela. Pochopil jsem, že nestačí, abych jako vodní lyžař klouzal po povrchu křesťanství, ale že se musím pořádně ponořit až na dno. Ten kněz a jeho sestry byli potápěči. Nechtěli ztrácet čas s pěnou.

Co se stalo pak?

Jednoho dne jsem měl velmi tvrdé kázání o lítosti a svatosti. Když jsem vycházel z věznice, slyšel jsem v sobě hlas, který mi říkal: „Proč si nepřipravíš kázání o Boží lásce?" Tak jsem si připravil kázání o lásce. Přednesl jsem je před 350 posluchači. Nikoho to nedojalo... Proč takový neúspěch? Odpověď přišla jako blesk: „S láskou musíš mít také velkou vášeň pro moje milosrdenství." Měl jsem poselství o lásce, ale neměl jsem lásku... Dlouho jsem plakal. Byl jsem tím sklíčený. Prosil jsem Pána, aby rozšířil mé srdce. Z hloubi duše jsem vzdychal: „Pane, vlož mi do srdce lásku!" Měl jsem srdce jako Ježíš, ale nebylo probodené. Potřeboval jsem kopí lásky. A to skutečně přišlo. Začal jsem milovat nejen svůj evangelikální svět, ale pocítil jsem velkou lásku k muslimům, baptistům, metodistům... Už jsem si nemyslel, že svět je zatracen.

Ale doopravdy probodl Bůh mé srdce, když jsem si „zamiloval" katolíky. Začal můj přátelský vztah k vězeňskému kaplanovi. Navštěvoval mě doma a hrál si s mými dětmi. Byli jsme stále spolu. Podnikali jsme různé akce, nosili jsme vězňům potraviny. A stalo se něco zvláštního. Lidé za mnou začali přicházet. Pocítili najednou lásku, která tryskala z mého nitra. Už to nebylo jen ostré slovo evangelizace, nýbrž něco, co pramenilo z hloubky. Stál jsem na prahu svého obrácení.

Na začátku každého roku si volím několik veršů, abych se modlil za svůj život. Tentokrát to byl rok 1997. Byl jsem ve školicím centru v Africe. Byl jsem sám a modlil jsem se: „Pane, jaký verš si mám zvolit pro tento rok?" Vnukl mi verš ze Zachariáše 7, 9-10. Pro mne to znamenalo dát pocítit Boží něžnost k těm, kteří jsou mi blíže než 50 cm.

Uměl jsem být mírný a vlídný k zástupům, ale ke svým nejbližším jsem zůstával agresivní. Pokoušel jsem se být k nim laskavý, ale marně. A pochopil jsem, proč tomu tak je. Onen den mě Bůh přivedl k tomuto vnitřnímu výkřiku a modlitbě: „Pane, pokud se ti to líbí, ukaž mi řešení pro moji duchovní nemoc, která mě sžírá."

A sotva jsem to vyslovil, ještě ve stejném okamžiku, měl jsem před sebou Ježíšovu smrt.

Šlo o vidění?

Někteří lidé vidí v Hostii Ježíše, a my si nejsme vědomi, že je v ní Ježíš skutečně přítomen. A zde je něco podobného. Viděl jsem Kristovu smrt nikoliv fyzicky, nýbrž prožíval jsem ji. Byl jsem dobrý lotr. A umíral jsem. Ježíš byl po mém boku. Obrátil se ke mně; viděl jsem jeho trním korunovanou hlavu, krev stékala, vousy byly potřísněny a tělo plné podlitin jako zakrvácený hadr. Obrátil se ke mně, zamyslel se nade mnou a řekl mi: „Richarde, tvůj problém je v tom, že nenávidíš svou matku, tu ženu, která tě přivedla na svět."

To bylo zjevení mého života! V tom okamžiku jsem všechno pochopil. Měl jsem dobré vztahy k lidem, kteří měli odstup od mých zranění. Když však chtěli přistoupit blíže, měl jsem strach a odrážel jsem je sarkasmem a hněvem energicky zpět. V nitru jsem si nakonec myslel, že mě všichni odmítají, že to udělá dříve nebo později i moje žena, i když jsme byli sezdaní již třicet let... Pochopil jsem, že kvůli této úzkosti před odmítáním nejsem chopen navázat dobré vnitřní vztahy. To vyplývalo z toho, že moje matka odmítala můj porod. Nepoznal jsem ani otce, ani matku, vůbec jsem nevěděl, odkud jsem se vzal.

Pak se ke mně Ježíš obrátil ještě jednou a já jsem slyšel: „A máš moji Matku: Marii." Na Marii jsem nikdy nemyslel. Něco jsem u afrických katolíků objevil: milosrdenství, soucit, ale také Eucharistii, papeže Jana Pavla II. a Martu Robinovou. ...Ale na Marii jsem nikdy nemyslel. A tu jsem hluboko ve svém nitru pochopil, že uzdravení této mé hluboké rány, proměna této rány se uskuteční skrze ukřižovaného Ježíše a Marii.

Pravá revoluce pro evangelikála?

Tak to můžete hlasitě vyslovit. U evangelikálů a především u letničních společností nejsou žádná znamení ani žádné obrazy. To by pro ně byla modloslužba. Především žádný Ukřižovaný! Měl jsem jako evangelikál setkání se zmrtvýchvstalým Kristem; měl jsem jistotu spásy a apoštolský zápal, ale nikdy jsem nepotkal ukřižovaného Krista. Rychle jsem přecházel utrpení a smrt, abych dospěl ke zmrtvýchvstání. Všechno bylo zmrtvýchvstání. Ježíš žije, on opravdu vstal, to je skutečně pravda. Ale zde jsem byl takřka fyzicky s Ukřižovaným a u něho byla Maria, tak, jak to stojí v Bibli.

Tu jsem začal plakat. Potřeboval jsem na to šest měsíců, než jsem byl schopen s někým o tom hovořit, a i po půl roce jsem plakal pokaždé, když jsem to vyprávěl. Tak to bylo hluboké. Pak jsem řekl: „Pane, odpusť mi 51 let mého zraněného života, 51 let, kdy jsem nebyl schopen uslyšet a pochopit, že jsem mohl být uzdraven skrze Marii a Ukřižovaného. Ježíši, prosím tě, uzdrav mě!"

Tato modlitba vycházela z hloubky mého nitra, to nebyla slova. A najednou jsem cítil, že se můj uzel rozvázal. Bylo to, jako by Ježíš vytrhal všechny kořeny mé úzkosti, odmítání, trpkosti a touhy po pomstě, které se ve mně rozšířily. Poprvé v životě jsem pocítil v sobě plodnou půdu, na které mohla růst „vlídná dobrota". Byl jsem přímo zbláznělý radostí.

A pak jsem pocítil v sobě tento rozhovor s Ježíšem: „Sdílím s tebou svou Matku." Řekl jsem „Ano" k Marii a Maria mi dala své „Ano". Maria vstoupila

Richard Borgman při jedné ze svých četných přednášek

do mého života a já jsem si ji zamiloval. Z jednoho okamžiku na druhý. Nerozuměl jsem již ničemu ze své teologie, ale to mi bylo jedno. Když jsi zamilovaný, existuje pro všechno jen jedna cesta! Tak tomu u mě bylo. Tak jako ateista Ratisbonne, který před sto lety se svým bratrem knězem vstoupil v Paříži do jednoho kostela. Kněz najednou spatřil, jak jeho bratr poklekl před sochou Panny Marie a řekl v extázi: „Viděl jsem Pannu Marii, nic neřekla, a já jsem všechno pochopil."

Vaše poslední kniha má titul „Hledání ztracené zahrady". Co je touto zahradou?

Touto ztracenou zahradou je katolická církev. Protože jen v této církvi je plnost toho, co Bůh chtěl pro lidi. V této zahradě je zahradník a Majitel zahrady. Majitel je sám Bůh: Otec, Syn a Duch Svatý. Zahradník je papež, biskupové a kněží. Jejich úkolem není nás kontrolovat, nýbrž vytvořit nám rámec, ve kterém můžeme zcela svobodně prožívat svou svobodu jako Boží synové a dcery. To nás nemá nutit, ale osvobozovat a umožňovat nám likvidovat jedovaté křoviny, kterými jsme zarostlí.

A tato zahrada je plná květin - jsou to světci dvou tisíc let: svatá Terezie z Lisieux, svatý Filip Neri; to jsou všechno moji druhové. A pak je zde celá tradice, živé církevní dějiny. A také celá fyzická skutečnost: katedrály, baziliky, poutní místa jako Lurdy a Řím. Strávil bych zbytek života v Římě, kdybych mohl!

A pak jsou zde svátosti, které nám pomáhají setrvat na cestě života, přijímat milosrdenství, rozjímat o Ježíši v Nejsvětější svátosti a požívat ho jako vitamíny z této zahrady.

Co byste řekl katolíkům, kterým je zatěžko přijímat autoritu Říma?

Fyzickým sídlem církve je Řím. Bůh si je vyvolil. Buď to přijímám, nebo odmítám. To není politická záležitost, to je otázka života. Kdo přijde do Říma a vstoupí do baziliky Svatého Petra, a nepociťuje bohatství srdce církve, pak je to proto, že se nikdy nesetkal s láskou církve a potřebuje obrácení. Když jsem v Římě, říká mi mé srdce, že jsem doma. V našem nitru je buď „Ano", nebo „Ne" k církvi, a jestliže je to „Ne", pak je to proto, že někde je nějaké zranění, nějaká nevědomost, nebo že zde byl problém při předávání víry. Naši předkové nám nepředali radost z toho, žít jako katolíci.

Ale to je možno vyřešit s trochou zkoumání, touhy a modlitby. Chodím ode dveří ke dveřím, potkávám tisíce lidí na celém světě. A pokaždé, když se moje cesta zkříží s cestou zraněného katolíka - a je jich mnoho - všechny předsudky proti církvi padnou, když jim projevím trochu porozumění a pozorně je vyslechnu. A jakmile skutečně potkají Ježíše a Marii, všechno je opět v pořádku.

Každopádně si myslím, že není možno žít s Ježíšem a s Marií a současně odmítat církev. To není možné. Není možno oddělovat hlavu od Těla, Tělo nemůže být bez hlavy. To nefunguje.

V roce 1900 bylo 7 milionů evangelikálů, dnes je jich 500 milionů. Co si myslí někdejší příslušník letniční církve o této vlně? Nemá se z toho radovat?

Největší výzvou pro katolickou církev není dnes islám, ani modernismus, ani materialismus a ani ne lhostejnost, ale jsou to americké evangelikální církve. Nejde o to, mít z nich strach, ale musíme si toho být vědomi. Za několik let už to nebude 500 milionů, ale miliarda a ještě více protestantů na celém světě! Když jsem na plážích v Brazílii evangelizoval a potkal jsem jedenáct lidí, devět z nich byli evangelikálové, kteří byli pokřtěni jako katolíci. Když jsem evangelizoval ve 2 hodiny ráno ve velkém městě, stál už vedle mě pastor evangelikálů na malém pódiu a kázal. Stojíme před obrovskou výzvou.

Ve Spojených státech je 68 milionů katolíků, z nichž věří v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii jen 38%. Je tam 38 milionů protestantů, ale 100 milion evangelikálů! To je enormní. To mi pů sobí bezesné noci.

Znamená to, že ovoce evangelikálů j špatné?

Nestačí jen hlásat poselství, je třeba j také následovat. Po hlásání musí násle dovat formování života. I když se o nich můžeme učit, jak důležité je hlásán poselství, vyžaduje tento zápal pro hlá sání také celou moudrost církve, aby při váděla lidi ke zralosti. Jsem skutečn přesvědčen o tom, že všechno, co neve de k centru církve, není od Boha. Srdc nemůže být bez Marie, bez církve, be svátostí. Není možno lidem, kteří jso často zraněni, říkat, ať čtou Bibli. On potřebují církev.

Co můžeme tedy proti požáru evange likálů dělat? Jestliže nebudeme hlás Ježíše, kamení bude volat: „Ježíš je spa sa!" Bůh přijímá do služeb všechny, kte ří ho chtějí hlásat. Ale v tom je problém většiny katolíků: nehlásají naše boha ství. A protože ho nehlásáme, nikdo s ho neváží. Řešení spočívá v evangel zaci. Církev musí evangelizovat. To j více než naléhavé, jinak se svět jist stane evangelikální. Musíme tím být vš chni posedlí. Pro mne osobně to pozna menalo celý můj život. Myslím na to v dne v noci. Musíme vyjít z našich fa ností. Kdybych byl papežem - štěstí pr církev, že jím nikdy nebudu - ulož bych všem římským kardinálům, ab jednou týdně chodili ode dveří ke dve řím ve svém kardinálském šatu a v polo otevřených dveřích říkali: „Promiňte přicházím, abych vás ujistil, že Bůh vá miluje, že církev vás miluje a že já vá milují. Vraťte se opět do církve!" Vše chny osoby, které mají v církvi nějako odpovědnost, bych k tomu zavázal. Lid čekají na tuto naši návštěvu.

Když člověk přichází k lidem s poko rou a milosrdenstvím, lidé nás přijímaj Problém je v tom, že naše sousedy tako vým způsobem navštěvují jen mormoni svědkové Jehovovi a chodí po našich uli cích. Je třeba chodit ode dveří ke dveřím přinášet Ježíše lidem tělesným způsobem Dělám to 34 roky a nikdo mi nikdy nepři bouchl před nosem dveře. Lidé jsou zde čekají... Musíme jít za nimi.

Maria heute 487/201

Požehnané velikonoční pivo poputuje do Vatikánu

Sládci Plzeňského Prazdroje uvařili slavnostní velikonoční várku ležáku Pilsner Urquell, které požehnal plzeňský biskup František Radkovský. Pivem se osvěží představitelé Vatikánu, papežský stolec a část bude pro poutníky, řekl Vladimír Jurina z pivovaru.

Pivovar tam letos vyveze 2012 půllitrových lahví Pilsneru Urquell, loni dodal o jednu láhev méně. Počet lahví je symbolický podle letopočtu, který se právě píše.

"Pivo skončí hlavně v Domě Svaté Marty, což je takový hotelový dům pro návštěvy a bydlí tam také mnozí vatikánští zaměstnanci nebo se tam alespoň stravují," vysvětlil Radkovský. Podle něj se už po loňské velikonoční várce vatikánští ptali českého velvyslance ve Vatikánu Pavla Vošalíka, "kdy přijde další požehnané pivo". Plzeňské pivo tam získává zvuk a to je dobře, dodal. Ve Vatikánu se podle biskupa pijí hlavně vína, ale také piva dalších světových výrobců.

Velikonoční várka Pilsner Urquell má podle Juriny křesťanskou symboliku v tom, že bude zrát téměř celou postní dobu, která trvá 40 dní před Velikonocemi a začíná Popeleční středou. Velvyslanec bude pivo předávat ve Vatikánu 3.dubna. Po dohodě s panem Vošalíkem chceme, aby se z toho stala tradice, abychom každý rok posílali požehnané pivo velikonoční do Vatikánu," uvedl. Do italských měst mimo Vatikán vyváží pivovar desítky tisíc hektolitrů piva ročně, hlavně lahvové.

"Když řeknu, že jsem biskup v Plzni, tak to lidem moc neřekne, ale když řeknu Pilsner Urquell, tak to vědí všichni," uvedl Radkovský. Vadí mu, že se občas lidé domnívají, že je to pivo z Německa. To je proto, že v Německu se říká Pils jako druh piva, dodal.

"Věřím, že žehnání přinese plzeňskému pivu přinejmenším stejný zdar, jakého se mu dostalo již po historicky prvním požehnání odvážného počinu právovárečných měšťanů 5.října 1842, kdy sládek Groll uvařil první várku Pilsneru Urquell," řekl Radkovský. První požehnané pivo se poprvé čepovalo stejný rok na slavnostech 11.listopadu.

Radkovský už žehnal pivo v Prazdroji několikrát, například jubilejní várku, dále plzeňské minipivovary Purkmistr a Groll. Pro žehnání piva existuje stará forma, protože už staré kláštery měly pivovar a dodnes ho některé vaří, v ČR například strahovský a želivský. Smyslem žehnání není pivo samotné, ale vždy člověk, pro jehož dobro a užitek má být, tedy služba lidem. "Dej, ať lidem slouží ke zdraví a k radosti srdce, ať ho požívají s mírností a uvážlivostí. Dej, ať se každému, kdo se tohoto piva napije, dostává zdraví těla a ochrany duše," řekl biskup při žehnání.

www.lidovky.cz

Ohlédnutí za misijním Maškarním bálem

Andělský chór musel v Misii získat první místo

Losovalo se také BINGO

K dispozici byla pro věštění i cikánka

Zdravotní služba zachraňovala padlé „Valašskú slivovicú"

Do moderní kultury zapadla i tlupa lidí z pravěku

Věříme v jednoho Boha

Úplný text „Krédo Božího lidu" který slavnostně vyhlásil papež Pavel VI. 30. června 1968

Benedikt XVI. vyhlásil rok víry na památku 50. výročí otevření II.vatikánského koncilu. Cílem roku víry je povzbudit křesťany k zopakování si náboženských pravd a opravdovému prožívání své víry. „Krédo Božího lidu" vyhlášené Papežem Pavlem VI., který II.vatikánský koncil dokončil je výstižným shrnutím všeho, co věří a vyznává katolická církev.

Věříme v jednoho Boha, Otce, Syna a Ducha Svatého, Stvořitele viditelných věcí jakožto tohoto světa, kde probíhá náš pomíjivý život, neviditelných věcí, jakými jsou čistí duchové nazývaní jinak andělé, a Stvořitele nesmrtelné duchovní duše v každém člověku. Věříme, že tento jediný Bůh je absolutně jeden a ve své podstatě je nekonečně svatý stejně jako je nekonečný ve všech svých dokonalostech: ve své všemohoucnosti, ve své nekonečné moudrosti, ve své prozřetelnosti, ve své vůli a ve své lásce. On je Ten, který je, jak to sám zjevil Mojžíšovi; On je Láska, jak učí apoštol Jan: takže tato dvě jména, Bytí a Láska, vyjadřují neomylně samu božskou skutečnost Toho, který se nám chtěl dát poznat a který přebývá v nedostupném světle a sám v sobě je nade jména, nade všechny věci a nad všechnu stvořenou inteligenci. Jen sám Bůh může dát o sobě správné a plné poznání, když se zjevuje jako Otec, Syn a Duch Svatý, a k účasti na jeho věčném životě jsme povoláni skrze jeho milost, zde na zemi v temnotě víry, po smrti pak v ustavičném světle ve věčném životě. Vzájemná pouta, která tvoří od věčnosti tři Osoby, z nichž každá je jedna a identická božská bytost, jsou blažený vnitřní život třikrát svatého Boha, který převyšuje nekonečně všechno to, co můžeme pochopit podle lidských měřítek. Zatím vzdáváme díky božské dobrotě za skutečnost, že přečetní věřící mohou svědčit spolu s námi před lidmi o jednotě Boha, i když nepoznávají tajemství Nejsvětější Trojice.

Věříme tedy v Otce, který věčně plodí Syna, v Syna, Boží Slovo, které je věčně plozeno; v Ducha Svatého, nestvořenou Osobu, která vychází z Otce i ze Syna jako jejich věčná Láska. Tím způsobem ve tři Osoby, které jsou souvěčné a sobě rovné, prožívají a zakoušejí v přemíře a ve slávě, vlastní nestvořenému Bytí, život a blaženost dokonale jednoho Boha; vždy musí být uctívána Jednota v Trojici a Trojice v Jednotě.

Věříme v našeho Pána Ježíše Krista, Božího Syna. On je věčné Slovo, zrozené z Otce přede všemi věky, který je s Otcem jedné podstaty; skrze něho je všechno stvořeno. Narodil se skrze Ducha Svatého z lůna Panny Marie a stal se člověkem: přesto jako rovný Otci v božství a nižší než Otec podle lidství, je sám v sobě dokonale jeden ne snad nějakým splynutím přirozeností, což je nemožné, ale jednotou osoby.

Přebýval mezi námi plný milosti a pravdy. Oznámil a založil Boží království a dal nám v sobě poznat Otce. Dal nám nové přikázání, abychom se milovali navzájem, jako On miloval nás. Naučil nás cestě blahoslavenství evangelia: chudobě v duchu, mírnosti, snášení bolesti v trpělivosti, žízni po spravedlnosti, milosrdenství, čistotě srdce, vůli po míru, pronásledování snášenému pro spravedlnost. Trpěl pod Pontským Pilátem jako Boží Beránek, který nese na sobě hříchy světa, umřel za nás na kříži a spasil nás svou vykupitelskou krví. Byl pohřben a vlastní mocí vstal třetího dne a povznesl se svým zmrtvýchvstáním k účasti na božském životě, který je životem milosti. Vystoupil na nebe a znovu přijde ve slávě soudit živé a i mrtvé, každého podle jeho vlastních zásluh; tak půjdou k věčné spáse ti, kteří odpověděli na Boží Lásku a Milosrdenství, a do neuhasitelného ohně půjdou ti, kteří mu až do konce odporovali a odmítali ho. Jeho království nebude konce.

Věříme v Ducha Svatého, Pána a dárce života; je uctíván a oslavován spolu s Otcem i Synem. Mluvil skrze proroky a Kristus ho seslal po svém zmrtvýchvstání a svém vystoupení k Otci; osvěcuje, oživuje, chrání a vede Církev, očišťuje její údy, aby se nevzpíraly jeho milosti. Jeho působení, které proniká do nitra duše, uschopňuje člověka, aby odpovídal na Ježíšovu výzvu: Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.

Věříme, že Maria, která zůstala vždy Pannou, je Matkou vtěleného Slova, našeho Boha a Spasitele Ježiše Krista, která pro toto jedinečné vyvolení vzhledem k zásluhám svého Syna byla vykoupena vynikajícím způsobem, uchráněna každé poskvrny hříchu dědičného a obdařena darem milo více než všichni ostatní tvorové.

Přidružena k tajemství vtělení a vykoupe pevným a nezrušitelným poutem, nejsvětě Panna a Neposkvrněná byla na konci své života vyzdvižena s tělem i duší do nebes slávy a přidružena ke svému zmrtvýchvst lému Synu a předjímá tak budoucí os všech spravedlivých; a věříme, že nejsvětě Matka Boží, nová Eva a Matka Církve, p kračuje v nebi ve svém mateřském úko vůči Kristovým údům a spolupracuje zrození a rozvoji božského života v duší vykoupených.

Věříme, že v Adamovi všichni zhřešili: znamená, že prvotní hřích, kterého se dop stil, způsobil, že lidská přirozenost společ všem lidem upadla do stavu, který v so nese důsledky onoho hříchu, a že už neb ve stavu, v jakém se nacházeli naši prar diče, stvoření ve svatosti a spravedlnosti, kterém člověk neznal ani zlo, ani smrt. Li ská přirozenost, která takto klesla, byla zb vena milosti, kterou byla oděna, zraněna svých vlastních přirozených silách a pod zena smrti, která přechází na všechny lidi v tomto smyslu se každý člověk rodí v h chu. Vyznáváme tedy spolu s tridentský koncilem, že dědičný hřích je předáv spolu s lidskou přirozeností, nikoliv skr napodobení, nýbrž skrze přenášení, a že vlastní každému.

Věříme, že náš Pán Ježíš Kristus nás skr oběť Kříže vysvobodil od dědičného hříc a všech osobních hříchů, které spáchá kaž z nás, a to tím způsobem, že podle slov Ap štola, kde se rozmnožil hřích, v ještě ho nější míře se rozmnožila milost.

Věříme v jeden křest, který ustanovil n Pán Ježíš Kristus na odpuštění hříchů. Kře je třeba udělovat také dětem, které se ješ nemohou provinit žádným osobním h chem, aby i ony, zrozené bez nadpřiroze milosti, se znovu zrodily z vody a Duc Svatého k božskému životu v Ježíši Kristu

Věříme v jednu, svatou, katolickou apoštolskou Církev, kterou zbudoval Ješ Kristus na skále, kterou je Petr. Ona mystickým Tělem Kristovým a současně v ditelnou společností ustavenou s hierarchi kými orgány i společenstvím duchovním; Církví pozemskou, Božím lidem putující

na zemi a je Církví naplněnou nebeskými dobry; ona je zárodkem a prvotinou Božího království a skrze ni pokračuje v průběhu lidských dějin dílo i bolesti vykoupení a očekává své naplnění na konci časů ve slávě. V trvání času Pán formuje svou Církev skrze svátosti, které pramení z jeho plnosti. Jimi činí Církev své údy účastníky tajemství Kristovy smrti a zmrtvýchvstání v milosti Ducha Svatého, který dává život a koná. Je tedy svatá, i když má ve svém lůně i hříšníky, neboť nemá jiný život než život milosti: ovšem pokud její údy žijí jejím životem, posvěcují se, když se však vzdálí od jejího života, upadají do hříchů a nezřízeností, které brání vyzařování její svatosti. Proto Církev trpí a činí za tyto hříchy pokání, a má také moc uzdravovat své děti Krví Ježíše Krista a darem Ducha Svatého.

Jako dědička Božích zaslíbení a dcera Abraháma podle Ducha, skrze něhož střeží s láskou posvátné knihy Izraele a uctivá patriarchy a proroky, je založena na apoštolech a předává ze století na století jejich stále živé slovo a jejich pastýřské pravomoci v Nástupci Petra a v biskupech, kteří jsou s ním ve společenství. Ustavičně provázena Duchem Svatým má poslání střežit, vyučovat, vysvětlovat a šířit pravdu, kterou Bůh zjevil způsobem ještě skrytým skrze proroky a úplně pak skrze Pána Ježíše. Věříme, že to všechno je obsaženo v Božím slovu psaném i předávaném, které Církev předkládá jako božsky zjevené buďto ve slavnostním aktu, anebo v řádném učitelském a všeobecném úřadě. Věříme v neomylnost, které požívá Petrův Nástupce, když vyučuje ex cathedra jako pastýř a učitel všech věřících, a kterou je obdařen také sbor biskupů, když vykonává spolu s ním nejvyšší učitelský úřad.

Věříme, že Církev, kterou Ježíš založil a za kterou se modlil, je nerozborně jedna ve víře, v kultu a v poutu hierarchického společenství. V lůně této Církve ani bohatá různost liturgických ritů, ani legitimní různost teologických a spirituálních dědictví a dílčích správních řádů nijak nepoškozují její jednotu a jen zdůrazňují její identitu.

Uznáváme, že mimo organismus Kristovy církve existují četné prvky pravdy a posvěcení, které vlastně patří a směřují ke katolické jednotě, věříme v působení Ducha Svatého, který v srdcích učedníků Kristových probouzí lásku k takové jednotě, a živíme naději, že křesťané, kteří ještě nejsou v plném společenství s jedinou Církví, spojí se jednoho dne do jediného stáda s jediným Pastýřem.

Věříme, že Církev je nezbytná ke spáse, protože Kristus, jediný Prostředník a jediná cesta ke spáse, se nám zpřítomňuje ve svém těle, kterým je Církev. Ale božský záměr spásy zahrnuje všechny lidi: i ty, kteří bez vlastní viny neznají evangelium Krista a jeho Církev, ale hledají upřímně Boha a pod vlivem milosti usilují plnit jeho vůli poznávanou v hlasu svého svědomí. I oni v počtu, který zná jen Bůh, mohou dosáhnout spásy.

Věříme, že mše, kterou slaví kněz, představující osobu Krista v síle moci, kterou přijal svátostí ordinace a kterou obětuje ve jménu Krista a údů jeho mystického těla, je svátostně zpřítomněná na našich oltářích kalvarská oběť. Věříme, že tak, jako Pán proměnil při Poslední večeři ve své Tělo a svou Krev, které byly brzy nato za nás obětovány na kříži, stejným způsobem se chléb a víno, jež kněz konsekruje, proměňují v Tělo a Krev Krista, který slavně vládne v nebi; a věříme, že tajemná Pánova přítomnost pod způsobami, tak jak se jeví našim smyslům, je přítomnost pravá, reálná a podstatná.

Proto Kristus může být přítomen v této svátosti pouze skrze proměnu svého Těla ve skutečnost chleba a skrze proměnění své Krve ve skutečnost samotného vína, které zachovávají nezměněné pouze vlastnosti chleba a vína, jež vnímají naše smysly. Tuto tajemnou proměnu nazývá Církev přiměřeným způsobem **přepodstatnění** (transsubstanciace). Jakýkoliv teologický výklad, který chce nějakým způsobem proniknout do tohoto tajemství, pokud chce zůstat ve shodě s katolickou církví, musí pevně setrvávat na přesvědčení, že v objektivní realitě nezávisle na našem duchu po proměnění přestaly existovat chléb a víno, neboť jsou od toho okamžiku klanění hodným Tělem a Krví Pána Ježíše, který je reálně před námi ve svátostných způsobách chleba a vína, protože to Pán tak chtěl, aby se nám daroval a spojil se v pokrmu s jednotou svého mystického Těla.

Jediná a nerozdělitelná existence slavného Pána v nebi se nerozmnožuje, ale zpřítomňuje a stává skutečnou v Nejsvětější svátosti, ve svatostánku, živém srdci každého z našich kostelů. Je naší nejsladší povinností vzdávat poctu a klanět se ve svaté Hostii, kterou vidí naše oči, vtělenému Slovu, které vidět nemohou a které, aniž by opouštělo nebe, je přítomno před námi.

Vyznáváme, že Boží království, které začalo zde na zemi v Kristově církvi, není z tohoto světa, jehož podoba pomíjí; její pravý růst nemůže být směšován s pokrokem civilizace, vědy a lidské techniky, ale spočívá vždy ve stále hlubším poznávání neprobadatelného bohatství Kristova, ve stále silnější naději ve věčné dobro, ve stále horlivější odpovědi na Boží lásku a ve stále hojnějším šíření milosti a svatosti mezi lidmi. Tím, že připomíná svým dětem, že zde na zemi nemají trvalý příbytek, pobízí je také, aby přispívali - každý podle svého povolání a vlastních prostředků - k dobru své pozemské vlasti, k šíření spravedlnosti, pokoje a bratrství mezi lidmi, aby poskytovali svou pomoc svým bratřím, především těm nejchudším a nejpotřebnějším. Církev jako nevěsta Kristova myslí intenzivně na potřeby lidí, na jejich radosti a jejich naděje, na jejich úsilí a na jejich práci, neboť není její větší touhy, než být pro ně přítomná, aby je osvěcovala Kristovým světlem a spojovala je s ním, jejich jediným Spasitelem. Tato péče nikdy nesmí znamenat, že by se jim připodobňovala ve věcech tohoto světa, nebo že by zmenšovala horoucí touhu v očekávání svého Pána a věčného království.

Věříme v život věčný. Věříme, že duše všech těch, kteří umírají v Kristově milosti, ať už se ještě potřebují očistit v očistci, nebo je již v okamžiku, kdy opouštějí své tělo, přijímá Ježíš do ráje, jak to učinil s dobrým lotrem, představují Boží lid za prahem smrti, která bude definitivně poražena v den vzkříšení, kdy se tyto duše spojí se svými těly.

Věříme, že množství duší, které jsou sjednoceny v ráji kolem Ježíše a Marie, tvoří nebeskou církev, kde vidí ve věčné blaženosti Boha takového, jaký je, a kde jsou také přidruženy v různém stupni spolu se svatými anděly k Boží vládě, kterou vykonává oslavený Kristus, přimlouvá se za nás a pomáhá nám v našich slabostech svou bratrskou péčí.

Věříme ve společenství mezi všemi věřícími v Krista, kteří jsou poutníky na této zemi, zesnulými, kteří podstupují své očišťování, a blaženými v nebi, kteří všichni spolu tvoří jedinou církev; věříme, že toto společenství lásky milosrdného Boha a jeho svatých naslouchá vytrvale našim prosbám podle Ježíšových slov: Proste a obdržíte. A s vírou a nadějí očekáváme vzkříšení mrtvých a život světa, který přijde.

Buď veleben Bůh svatý, svatý, svatý.
Amen.

Proneseno před bazilikou Svatého Petra
30.června 1968 v šestém roce našeho
pontifikátu na závěr Roku víry.

Originální text obsahuje množství odkazů na prameny. Pro zájemce je celý poznámkový aparát přístupný na internetu. (www. 30giorni.it/articoli _supplementojd_17723_ll.htm)

MLADÝM

Zbav se starostí - žij!

Taky jste se někdy zastavili na rušném místě a pozorovali procházející? Všimli jste si, kolik z nich mělo úsměv na tváři a kolik z nich vyzařovalo vnitřní pokoj? Téměř nikdo! Všichni za něčím spěchají, jsou zamračení, ustaraní, stresovaní, zkrátka „bez nálady". Žijeme v době, kdy lidé nemají čas. Mají své starosti. Nemůžete se zbavit dojmu, že lidé ztrácejí radost ze života a naději na lepší časy. Až je vám z toho úzko. Kde však najít východisko? Kudy vede cesta k pokojnému životu?

Starosti – co s nimi?

Žádný člověk se nedokáže před starostmi sám ochránit. Když nás nečekaně přepadnou, musíme se s nimi znovu vyrovnávat. Nic však nevyřešíme, když se do starostí jen ponoříme. Naopak. Starosti nás zatěžují, ochromují a ubírají sílu. Ale hodit starosti jen tak za hlavu? To prostě nejde!

V Bibli máme cenné rady k vyřešení tohoto problému. Bůh nabízí každému člověku svou pomoc. On nás zná nejlépe, je naším Stvořitelem. Jestliže mu svěříme celý svůj život i se svými starostmi, slibuje, že se o nás ve všem postará!

Tuto jedinečnou nabídku přišel lidem oznámit Ježíš Kristus, Boží Syn: „Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe. Což není život víc než pokrm a tělo víc než oděv? Kdo z vás může o jedinou píď prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat? Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete." (Mt 6, 25.27.32)

Čekej a důvěřuj!

I když Ježíšovo slovo stále platí, jenom málo lidí hledá v životních krizích pomoc u Boha. Ale právě takové situace, ve kterých jsme naprosto bezradní, nás mají nasměrovat k Bohu. V Bibli můžeme číst výzvu: „Okuste a uzřete, že Hospodin je dobrý" (Žalm 34, 9). Lidé, kteří tak učinili, to mohou dosvědčit. Zkus také ty odevzdat Bohu své starosti, důvěřuj mu a uč se na něj spoléhat.

Mnohé starosti k nám nepřicházejí jen zvenku, ale připravujeme si je často sami tím, že nejsme vždy dostatečně trpěliví a nedovedeme čekat, až přijde vhodný okamžik k řešení problémů. Některé situace prostě vyžadují čas. Ve chvílích, kdy ztrácíme klid, platí opět: čekej a důvěřuj jen Bohu! Náš „lidský" pohled je totiž ve srovnání s dokonalou Boží moudrostí omezený. Po čase poznáme, že se problémy vyřeší jakoby „sami". Přitom zakoušíme Boží pomoc tak zvláštním způsobem, na který bychom ani při nejusilovnějším přemýšlení nepřišli.

Nedělat si starosti – to není v žádném případě jen pasivní lhostejný přístup k problémům. Naopak, jde o citlivé a důvěřivé ztišení a očekávání toho, co moudrý Bůh sám s problémem udělá.

Pomáhej druhým!

Jsou však situace, které vyžadují, abychom nebyli bezstarostní. Nikdy nesmíme zůstat lhostejní k utrpení, nesnázím a nouzi našich bližních. Tyto situace musíme brát velmi vážně a zodpovědně, protože v této chvíli nás chce Bůh použít k pomoci druhým. Také k tomu potřebujeme Boží moudrost a vedení. Je třeba Boha v modlitbě prosit o citlivé porozumění pro ty, kteří čekají na dobré slovo a konkrétní pomoc.

Na modlitbě předkládejme Bohu nejen své osobní starosti, ale také problémy lidí ve světě, ve kterém žijeme. Pak můžeme prožít něco zvláštního: kdo se za druhé lidi modlí a pomáhá jim, bývá osvobozen od mnohých vlastních starostí.

A přece i zde existují hranice našich možností. To nás však nemusí skličovat. Mnohé věci jsou nad naše chápání.

Nenajdeme na ně na této zemi nikdy odpověď. To vše Ježíš dobře uvědomoval, když nás přišel povzbudit slovy: „Neboj se, jen věř!" (Luk 8, 50). Pak můžeme ve svém životě prožívat opravdový pokoj.

Vitamíny – prevence nemoci zvané starosti

1. Nauč se každý den hovořit s Ježíšem o svých starostech.
2. Svůj „ranec" starostí odlož vědomě u Boha a po modlitbě ho neber znovu na záda.
3. Svoje starosti zcela konkrétně pojmenuj! Někdy mají ne konkrétní, všeobecný charakter a právě proto si s nimi nev me rady.
4. Pros Boha o moudrost, které problémy máš řešit právě dnes. Nechtěj jich řešit najednou příliš mnoho a tak přetěžovat své síly.
5. Napiš si seznam stanovených cílů, ke kterým chceš při řešení svých problémů dospět.
6. Nikdy se předčasně nevzdávej! Některé starosti jsou tvrdošíjné a nemají rychlé řešení.
7. Ustavičně děkuj Bohu, že se o tebe v každé situaci stará a že ti dopomáhá k vítězství.
8. Vyjádři Bohu svou důvěru. Mysli na to, že nevyřešené problémy mají posílit tvou trpělivost. V našem životě se mohou vyskytnout problémy a tíživé situace, které se dlouhou dobu nemění. Na otázku „proč" nedostáváme často rychlou odpověď. Ale to nás nemá ochromit a zahnat do pasivity. Jsou chvíle, kdy nerozumíme Božímu plánu a nevíme, proč s námi takto jedná. Mějme stále na paměti, že On je suverénním Pánem každého lidského života.
9. Se svými starostmi nezůstávej nikdy sám. Hovoř o nich s partnerem, přítelem, a pokud to jde, i s člověkem, který problémy působí. Jak říká staré přísloví: svěřená starost je poloviční starost. Daleko větší naději na vítězství nad starostmi budeš mít, když se za jejich vyřešení budeš modlit společně se svými věřícími přáteli.

Podle letáčku Brněnské tiskové mis

Dramatická výzva z Čenstochové

Ikona Panny Marie Čenstochovské se vydala na pouť na ochranu života od „oceánu k oceánu", z Vladivostoku do Fatimy.

„Stojíme před tebou, matko našeho Spasitele, a plně si uvědomujeme, že sami nejsme schopni vyhrát tento celosvětový boj. Stůj v čele obrany hnutí pro život a veď nás. Chraň život! Chraň rodinu! Posiluj nás!"

V sobotu 28.ledna se v klášteře Jasná Hora sešli představitelé hnutí pro život z 16 evropských a asijských zemí: z Ukrajiny, Běloruska, Litvy, Lotyšska, Ruska, Kazachstánu, České republiky, Slovenska, Rakouska, Švýcarska, Španělska, Itálie, Portugalska, Velké Británie, USA a Polska. Společně provedli „úkon důvěry a zasvěcení" ikoně Černé Matky Boží Jasnohorské a do rukou Panny Marie svěřili ochranu života a civilizace lásky. P. Peter West, viceprezident pro misie organizace Human Life International (HLI), největší mezinárodní organizace hájící život, přečetl text tohoto úkonu v angličtině. Galina Maslennikova, vedoucí Centra pro rodinu při katolické katedrále v Moskvě, přečetla text v ruštině. Ewa Kowalewska, jež zastupovala Klub přátel lidského života a polskou pobočku HLI, přednesla text v polštině.

Slavnostní obřad v kapli s ikonou na Jasné Hoře vedl čenstochovský arcibiskup Stanislaw Nowak spolu se dvěma dalšími biskupy a mnoha polskými i zahraničními kněžími. Přítomni byli také pravoslavní kněží z Ukrajiny a Běloruska a představitelé pro-life organizací z těchto zemí.

Během obřadu arcibiskup Nowak požehnal kopii Čenstochovské ikony. Podle starobylé tradice otců paulínů byla kopie přinesena k originálu, aby se ho dotkla, což pravoslavná církev uznává jako významné gesto.

Arcibiskup Nowak to označil za „polibek z lásky". Během večerní „Výzvy z Jasné Hory" přenášené televizí a rozhlasem převor kláštera P. Isidor Matuszewski oslovil přítomné pravoslavné kněze a přivítal je v ruském jazyce. Jim byla svěřena kopie ikony při její pouti napříč Ruskem a na východ.

Tato ikona byla vytvořena s použitím tradiční vaječné tempery, minerálních barev a třiadvacetikarátového zlata na dřevě ve stejné velikosti jako originál.

Oslavám na Jasné Hoře předcházelo setkání představitelů pro-life organizací, především zástupců HLI z různých zemí. Diskutovali o detailním naplánování této pouti od oceánu k oceánu. P. Zacharias Jablonski hovořil o tradici zasílání ikon, doprovázených prosbami k Bohu o pomoc, na poutě, dokonce i do předních linií bitev, tam, kde je život nejvíce ohrožen. Hovořil o polské zkušenosti s poutními ikonami Panny Marie Čenstochovské a o plodech takových poutí.

Dr. Igor Beloborodov z Ruska se podělil o zkušenosti z pořádání automobilových setkání pro život v Rusku a na Ukrajině. Poukázal na reálnou možnost zorganizovat pouť ikony z ruského Dálného východu přes střední a východní Evropu do Fatimy, od Pacifiku k Atlantiku.

Byl vytvořen organizační výbor se zástupci 16 zemí včetně reprezentantů pravoslavných hnutí. Každý člen mezinárodního výboru vytvoří národní výbor zodpovídající za národní pouť ikony. Přesné načasování a trasu pouti určí pravoslavné hnutí v Moskvě.

„Počet obětí již přesahuje dvě miliardy lidských bytostí. Každý den umírá v mateřském lůně dalších 50 tisíc dětí. Mnoho lidí nechce mít vůbec žádné děti. Prostředky k ničení plodnosti a života jsou stále dostupnější a běžnější."

„Zvyšuje se počet neplodných manželských párů. Dítě se stává produktem moderní technologie, dárcem buněk a orgánů. Jsou „produkovány" děti s předem určenými rysy, podléhají výběru. Stovky tisíc zmrazených embryí jsou uchovávány mezi životem a smrtí v kapalném dusíku."

„Člověkem vytvořené mezinárodní zákony popírají právní ochranu života nenarozeného dítěte. Stále více zemí legalizuje eutanazii. Roste počet útoků na manželství a rodinu." (z Úkonu důvěry a zasvěcení)

Obhájci lidského života berou na vědomí tyto dramatické skutečnosti a jsou přesvědčeni, že s pomocí Boží, na přímluvu Matky Boží, civilizace života zvítězí. Prohlašují, že „vynaloží veškeré úsilí k ochraně lidského života, obzvláště života těch nejmenších a nejzranitelnějších".

Tato nová ikona Panny Marie Čenstochovské má nyní začít vytvářet svou vlastní historii. V neděli 29.ledna 2012 byla poslána do Minsku v Bělorusku a odtamtud se vydá na pouť na východ.

http://claritatis.cz/zpravy/evropa/dramaticka-vyzva-z-censtochove/5319

Naše cesta do Indie (3)

Hoří

Živit mě, to není vůbec jednoduchý úkol. Jsem rozmlsaný českými kuchařkami, zvyklý na pravidelný přísun masa a jim čtyřikrát až pětkrát denně. Teď mám žít rok v Indii jen o vodě a rýži. Bývalý dobrovolník Jarek prý v Indii zhubl o dvacet kilo. Bál jsem se, že mě potká stejný osud. Když jsem naposledy večeřel v České republice, pro jistotu jsem se přejedl - beztak je to naposledy na celý rok!

S jídlem to však vůbec není tak zlé - spíše naopak. Ze všeho nejdřív musí člověk odhadnout, která jídla pálí, a která pálí ještě víc. Indové umí s kořením hotová kouzla, jenom to někdy přeženou a středoevropanovi pak hoří ústa při každém soustu.

Základ většiny jídel tvoří rýže politá curry - pálivou omáčkou s různou příchutí. Od otců jsme okoukali, jak na to - nalít si jen trošku bokem, ochutnat a teprve poté se rozhodnout, jestli nebude suchá rýže lepší. K jídlu přikusují některý z mnoha druhů placek. Asi nejčastěji máme čapati - placku z obilí velkou asi jako talíř. Indové vždy utrhnou kousek čapati, naberou s ním trošku omáčky a strčí do pusy. My zatím praktikujeme český způsob - čapati omáčkou polijeme, stočíme a jíme jako naše palačinky s marmeládou.

Indové při jídle nepoužívají příbor - jedí rukama, hlavně tou pravou. Nabídli nám hned na začátku příbory, ale odmítli jsme je - prý tak lépe zapadneme do kolektivu. Zpočátku to byl boj. Rýže létala po stole, omáčku jsme měli až za ušima a oběd nám trval o půl hodiny déle než ostatním. „To musíš takhle natvarovat ruku," říkal nám otec Binu a pravou rukou předváděl, jak na to. Čtyři prsty mírně pokrčí a palec ohne do dlaně, takže nad nehtem palce vznikne něco jako lžička. Tou nabere rýži, zvedne a palcem posune sousto do úst. Než jsme si tuto taktiku alespoň trochu osvojili, starali jsme se otcům u jídla o dobrou zábavu. Skoro při každém jídle nám teče kvůli koření z nosu; při jídle tak namísto příboru potřebujeme kapesníky.

Indové jsou velmi zruční. Umí do sebe rukou naházet oběd během několika minut. Obvykle si ale hrají a se zvláštní elegancí prohánějí zrnka rýže po talíři tam a zpět, dokud nevznikne pěkná kulička, kterou lze snadno nabrat. Proti pálivým omáčkám si vypomáhají curdem, smetanovým tvarohem. Pokud se smíchá s curry, poněkud zjemní pálivou chuť. Mimo to taky dobře lepí a kuličky z rýže se s ním dělají mnohem snadněji. Typický oběd na talíři doplní zeleninová směs, případně jednou za tři - čtyři dny vařené kuřecí drobky.

První kontakt s indickou kuchyní jsme tedy přestáli bez úhony. Většina jídel nám chutná a dokonce se nám vyhnuly i obávané cestovatelské průjmy. Sice se už teď těšíme na pořádné vepřo - knedlo - zelo, ale ani ta rýže není zas tak špatná.

JAKO MALÉ DĚTI – Jíst rukama má několik výhod. Člověk si nikdy horkým jídlem nespálí jazyk, nanejvýš tak prsty. A také je u toho zábav Ještě před pár týdny jsme vysvětlovali mé malé neteři, že se ručičkam nepapá. A sami teď v Indii děláme to samé.

Dva mezi miliardou

První třetinu našeho pobytu v Don Bosco school přetnu pololetní prázdniny, které v Indii trvají tři týdny. Všechi děti odjely domů k rodičům, škola osiřela a my jsme dosta neplánované volno. Jak jinak je využít, než k cestován Sbalili jsme krosny a nasedli na autobus směr jižní Indie.

Indové jsou ochotní a snaží se Vám pomoci, jak jen m hou. S radostí odpoví na vaši otázku, i když netuší správn odpověď. Raději říct něco špatně, než přiznat, že nevě Cestovatelé se tak často musejí spolehnout více na knižní průvodce než na místní obyvatele. Turista v Indii hlavně n smí nic moc plánovat - nemá to ani smysl, často vše dopadi úplně jinak, než si člověk namyslí. A tak jsme si ani my n dělali žádné velké plány. Prostě jsme vyrazili na jih... a p se uvidí.

Cesta dobytčákem

Po noční cestě vlakem jsme v Bangalore pouze přeskoč do second class vagónu jedoucího do města Mysore. Pam tovali jsme si fotky indických přecpaných vagónů nejniž třídy, kterými nás strašili před odjezdem kamarádi. Lidí z skutečně byla spousta, ale ještě se pro nás našlo místo horní palandě, kam se musí lézt po žebříku.

Když jsme se ale po pár zastávkách podívali pod sebe uličky, nestačili jsme se divit - z narvaného vlaku se tot může stát ještě narvanější. Byla jsem nadšená, že pořídí fotky jako z National Geographics. Kája zas tak nadšený n byl, chtělo se mu na záchod. Deset minut zabralo, než přes lidskou řeku přebrodil k toaletám. Byly zamčené. Tak zkusil na opačnou stranu vagónu. Za dalších deset minut

však vrátil - hradba lidí byla tak hustá, že se prostě nenašla skulina ani pro dvě nohy. Přemýšlím, jak by se to řešilo, kdyby někdo z pasažérů dostal infarkt. Anebo třeba obyčejný průjem.

Indů je moc

Mysore je výstavní město, v historii sídlo panovníka - indického maháradži. Každoročně na konci září se sem sjíždí statisíce Indů, aby oslavili vítězství bohyně Durgy nad démony. Dali jsme košem svatému Václavovi a slavili letos 28.září s hinduisty.

Ve městě se v tento den koná průvod masek, alegorických vozů a slavnostně oděných a pomalovaných slonů. Dvě hodiny před začátkem byly ulice Mysore totálně ucpané a šance vidět něco ze země mizivá. Uplatili jsme padesáti rupiemi jednoho místního, a ten nás pustil na střechu svého domu. Dal nám přednost před desítkami Indů, kteří byli taky ochotni zaplatit. Bílý obličej je někdy výhoda.

Všichni upírali zraky k hlavní silnici. Průvod zahájili dva ochočení sloni, za kterými se střídali tanečníci, mažoretky s deštníky, lidé převlečení za zvířata či božstva, alegorické vozy a vojáci. Největší aplaus sklidil poslední slon s nebesy na svém hřbetě, pod kterými trůnil místní hodnostář. Nejzajímavější ale bylo vidět tolik lidí pohromadě. Indů je prostě moc.

Kolik to stojí?

Večerní Mysore mělo pro návštěvníky připravenou další atrakci - Maháradžův palác ozdobený tisíci žároviček. Stejně velký dav jako odpoledne v ulicích teď stál v parku před palácem a čekal na sedmou hodinu večerní, kdy se měly všechny žárovky rozsvítit. Stovky prodejců zde nabízely tisíce suvenýrů. Kája mě překvapil, když se s jedním z nich začal bavit o koupi malé flétny. „Kolik to stojí?" zeptal se ho. „Dvě stě rupií," odpověděl prodejce. „To je moc," namítl Kája. „A kolik byste za ni dal?" nenechal se odbýt Ind. „Nanejvýš dvacet." Čekala jsem, že se mu prodejce vysměje. „Za třicet je vaše." odpověděl. A tak jsme koupili flétnu.

Nejlepší řidič v Indii

Následující den jsme chtěli zvládnout výlet na tři vyhlédnutá zajímavá místa v okolí Mysore. Ani nevíme jak, přitočil se k nám kamarád jednoho z rikšů. Nabídl nám, že nás po všech požadovaných místech provede. Pouze za 200 rupií! To byla senzační cena - všechna místa jsou vzdálená nejméně třicet kilometrů od sebe. V tu chvíli jsme neváhali a plácli jsme si.

Pak nás ale začaly nahlodávat myšlenky, že se jim to přece nemůže vyplatit, že je to dost podezřelé a kdoví, co s námi chtějí udělat. Viděla jsem se někde v odlehlé části města s nožem pod krkem, jak předávám peníze i ťoťák podvodníkům. Už jsme ale seděli v rikši a bylo pozdě měnit plány. A tak jsme jeli, od jedné památky ke druhé.

Od našeho kamaráda průvodce jsme se hned ve druhé větě dozvěděli, že Česká republika je jeho oblíbená země, že tam žijí skvělí lidé. „Nejkrásnější jsou vaše pláže," chválil nás. Náš dotaz, zda zná naše hlavní město, jej také nezaskočil: „Ano, Amsterdam je opravdu nádherný." Aby řeč nestála, pochválili jsme rikšáka za jeho bezpečnou jízdu. „Máte veliké štěstí," vysvětloval průvodce. „Narazili jste na nejlepšího řidiče v Indii. Dokonce má i řidičák!"

Naše obavy se postupně rozplývaly, protože jsme pochopili, jak se věci mají. Rikša s průvodcem nás kromě památek povozili po několika drahých obchodech, ve kterých se vlezlý prodavač dá odmítnout jen stěží. Určité procento z ceny zboží pak zjevně obdrží i naši dohazovači. Koupili jsme Kájovi košili, rychle odevzdali dvě stě rupií za cestu a oddechli si, že jsme zpátky v hotelu, živí, zdraví, neokradení.

Konec dobrodružství

Tmavě zelené plantáže čaje, eukalypty a rozlehlé pastviny s ovečkami - to vše můžete okusit v horském městečku Ooty ve státě Tamil Nadu. Cesta sem z Mysore zabere podle místních tři hodiny, podle průvodce Lonely Planet pět hodin. Ta naše trvala sedm a čtvrt. Divoká jízda našeho autobusáka stylem brzda-plyn skončila uprostřed hor. V jedné ostré zatáčce se náš autobus srazil s korbou náklaďáku. Naštěstí se nikomu nic nestalo. My jsme seděli na opačné straně.

Náš řidič se pohádal s řidičem kamionu, kdo nehodu způsobil. Nám to bylo celkem jasné, autobus jel z půlky v protisměru. Od tohoto okamžiku nám cestování autobusem přestalo připadat dobrodružné, ale spíš nebezpečné.

Mámo, já chci vidět slona!

Vidět divoké slony, to bylo naše motto, kvůli kterému jsme podstoupili další útrpnou cestu autobusem přes kéralské hory. U vchodu do národního parku Wayanad jsme nechali majlant - bylo to dost i na naše poměry. Platí se zvlášť za vstup, za cestu jeepem, za průvodce a ještě poplatek pro stát. Za co, to se nám zjistit nepodařilo.

Už padesát metrů od vstupu do parku nás průvodce upozornil: „Tamhle vlevo!" Radostí jsme nadskočili a Kája téměř vyrval ťoťák z brašny. Nedaleko od nás se poklidně pásli tři sloni. „Tak tady jich budou desítky," dedukoval Kája. Cesta pokračovala rozbahněným terénem. Nadskakovali jsme, občas jsme hlavou bouchli do stropu jeepu. Jeli jsme čím dál tím hlouběji do pralesa, ale delší dobu jsme nespatřili nic zajímavého. Minuli jsme několik stád puntíkovaných srnců, dva pávy a vjeli do bambusového lesa. „Tady bývají sloni nejčastěji, živí se kůrou stromů," řekl nám průvodce. Oči i uši na stopkách - ale kde nic, tu nic. Výjezd z parku se nezadržitelně blížil. „No nic, aspoň jsme viděli ty

tři na začátku," utěšovali jsme jeden druhého. Jen nám přišlo zvláštní, že se ti tři sloni nebáli a čekali hned za prodejnou vstupenek. Průvodce nám to ozřejmil při loučení: „Mají tady sloní farmu. Slony zde vycvičí a pak je používají při práci v lese." Vysvětlení dobré, ale asi jsme to ani vědět nechtěli.

Romantika indické pláže

Pobřežní město bez pláže je jako mlýn bez vody. Existuje ale ještě horší varianta - pobřežní město s krásnou pláží, ale s mořem tak špinavým, že se v něm nedá koupat. Takovouto hořkou pilulku jsme museli spolknout v Kozhikode, železničním uzlu na pobřeží Arabského moře. Plážovým pískem se tu brodily stovky lidí, ale v moři ani noha - anebo právě jen ta noha, celý se neponořil nikdo. Asi chtěli pozorovat západ Slunce nad mořem, mysleli jsme si. Z omylu nás vyvedla mladá Indka, která se chtěla s celou svou rodinou s námi vyfotit. „Přišli jsme na festival malování henou. Pořádá ho Federální banka a výrobce stropních ventilátorů," vysvětlila. S úsměvem jsme vyslechli vyčerpávající informace a pokračovali příjemně vyhřátým pískem dál od města. Zprvu jsem byla naštvaná, pak ale šťastná, že mně Kája nedovolil po hlavě skočit do vln. Pláž se tu totiž dělí na dvě části: vpravo od stoky a vlevo od stoky. Dělicí linií je páchnoucí zelenohnědá říčka, která sem odvádí odpadní produkty z města. Chtě nechtě jsem musela vyslovit svou nejneoblíbenější větu: „Měl's pravdu."

Přepych za stovku

Po zklamání z pláže v Kozhikode jsme se o to více těšili do Kochinu, vcelku evropsky vypadajícího města. Nedaleký ostrov Vypeen totiž sliboval krásnou, čistou pláž vhodnou ke koupání.

Období od října do února je v jižní Indii podle průvod peak season. Čekali jsme proto pláž obleženou bílými turis a tepající nacpané restaurace. Indie nás však opět překvapil Cherai beach byla na první pohled skutečně krásná, lem vaná kokosovými palmami a zalitá sluncem. Lidi by ale čl věk spočítal na prstech jedné ruky a hospůdky jakbysm Nekoupal se nikdo, jen tři místní rybáři občas vlezli do vod aby zkontrolovali úlovek. Poodešli jsme stranou, abychom v klidu mohli vykoupat v evropských plavkách a vyhnuli všudypřítomným pohledům Indů. Voda byla neuvěřitelně t plá! Užívali jsme si veliké vlny, ale brzy nám začaly vad kousky listů, kůry a větviček, kterých byla voda i pláž plná

V poledne jsme si dopřáli nejdražší oběd, jaký jsme kdy Indii měli. V luxusní restauraci mezi palmami, s umělý jezírky a mořem na dohled, jako z reklamy na Havajs ostrovy. Za nekřesťanských 125 Kč na jednoho jsme zde d stali polévku, kuřecí steak s hranolky a obloho u a čerst připravený ananasový džus.

Poté jsme zalehli na alumatky pod palmu, dvacet metrů pláže a pět metrů od hromady odpadků. Takový oběd a ost slunce, to jednoho unaví.

Proč je dobré neumět místní jazyk

Turistům se někdy doporučuje, že mají k cestování po In využívat raději taxíky než autobusy. Proč ale utrácet šedes rupií za cestu na nádraží v Ernakulam rikšou, když autob je skoro stejně rychlý a stojí rupie tři?

Nastoupili jsme do prvního, který přijel. Už mnohok jsme jeli nacpaným autobusem, a tak stát na schůdcích ná nepřipadalo nijak drsné. Až na to, že místní městské autob sy za jízdy nezavírají dveře. V první pravotočivé zatáčce mi zpotily ruce natolik, že jsem se prakticky nebyla schop držet madla. Opíralo se o mě asi 30 Indek stojících na plo ně nade mnou. Cítila jsem, že kdyby za mnou nestál Ká letím rovnou ven. Do toho nám průvodčí začal kannadsk vysvětlovat, že je tohle sekce pro ženy a že musí Kája do z dní části vozu vyhrazené pro muže. Nevěděla jsem, jestli n mám nadávat, nebo se mu rovnou vysmát. Využili jsme jaz kové bariéry v náš prospěch a dělali jsme, že nerozumím Bezmocný průvodčí, který anglicky neuměl ani slovo, to chvíli vzdal.

Vidět Backwaters a zemřít

Průvodce Lonely Planet radí: „Jedna z deseti věcí, kter musíte udělat, než zemřete, je projet se po Backwaters." protože Lonely Planet je pro cestovatele to, co Bible pro kř ťany, museli jsme to zkusit, ačkoli umřít se ještě nech stáme.

Backwaters je síť sladkovodních kanálů, které se táhn několik stovek kilometrů při západním pobřeží jihoindickél

státu Kérala. A věřte, člověk si zde připadá jako v ráji. Hliněné domky se schovávají pod palmami a mezi banánovníky, roztroušenými na ostrůvcích ve sladko-vodním moři.

Kanály slouží k přepravě osob, zvířat a věcí, tak jako naše silnice a dálnice. Jen místo aut zde mají kánoe, místo nákladáků dlouhé a hluboké lodě a místo karavanů hausbóty. A tak v jednu chvíli míjíte lodičku s nákladem propanbutanových bomb, za chvíli člun přepravující stoh slámy anebo třeba školní kánoi s pěticí dětí, které se jinak než po vodě do školy nedostanou. „To je můj kamarád. Znám tady vlastně všechny," vysvětluje náš lodivod a mává na muže v bederní roušce, který zrovna ve vodě umývá nádobí. O kus dál ženy perou svá sárí, nějaký muž se právě holí a maminka mydlí své dvě děti. Není nad to mít dřez, koupelnu, prádelnu i koupaliště přímo před domem.

Lonely Planet opět nelhal. První z deseti věcí, které musíme za život stihnout, stála za to.

KOKOSOVÉ MLÉKO. – Náš lodivod přirazil ke břehu. Z hromádky pod palmou vzal čerstvý kokos, mačetou usekl horní část a přidal brčko.

Jak jsme prali špinavé peníze

Tisíc dvě stě - tolik schodů musí člověk překonat, aby se dostal k úpatí Jógských vodopádů. Padají dolů z výšky 253 metrů.

Všichni, kteří někdy zakusili krásy vysokohorské turistiky, vědí, že sestup dolů je mnohdy náročnější než výstup nahoru. Po třech stech schodech se nám začala klepat lýtka. Každých padesát schodů jsme museli odpočívat. Ale zvládli jsme to - a stálo to za to.

Kdo si chce zaplavat v jezírku pod vodopády, musí se porvat s přírodou a překonat pěknou řádku kluzkých balvanů, malých potůčků a různě hlubokých jezírek. Chvíli váháme. Všude okolo nás na balvanech sedí indičtí turisté, takže bezpečně uschovat naše věci je nemožné. Sundáváme boty a batohy a odkládáme je kousek od cesty na suché místo. „Nedá se nic dělat, foťák budeme muset vzít s sebou," zavelí Kája. Pasy a peníze schováváme do bezpečnostního pásu, který Kája nosí připevněný pod košilí přímo na těle.

A tak zdoláváme jeden kámen za druhým. Po pár minutách ale legrace končí. Jak se člověk blíží vodopádům, dopadá na něj čím dál tím víc kapek, až se cítí téměř jako pod sprchou. Navíc, z balvanů se stávají skluzavky a i dvě ruce a nohy jsou málo, aby se na nich člověk udržel. Nedá se nic dělat, oba naráz lézt nemůžeme. Jeden drží foťák, druhý se škrábe nahoru na kámen. Když se pohodlně usadí, natáhne se po foťáku a může lézt ten druhý. Přebrodí se o kus dál, převezme foťák... a tak to jde metr po metru, kámen po kameni.

„Nic nevidím," volá na mě Kája přes své osprchované brýle. Musíme na sebe křičet, abychom se slyšeli přes zvuk padající vody. Spolu s námi leze taky parta indických kluků. V takových situacích je jedno, jak hluboká je jazyková a kulturní bariéra. Kluci mi podávají ruce, abych nesklouzla, a ukazují nejbezpečnější cestu. Před posledním kamenem mi Kája předává i své brýle a vrhá se po hlavě do průzračně čisté vody.

„Je ten foťák vodotěsný?" ptají se kluci, kterých se mezitím kolem mě usadilo snad dvacet. Mé zásoby adrenalinu se pomalu, ale jistě ztenčují. Mísí se ve mně nepopsatelná krása a strach o Káju, foťák, doklady i o vlastní zdraví. Co nás nezabije, to nás posílí. Ale stojí nám to za to?

Stálo. Kája vylezl z vody s rozzářenýma očima a neskutečně nadšeným výrazem ve tváři. Na suchu jsme otevřeli obal na foťák a zjistili, že rozmočené jsou pouze dvacetilibrovky. Pasy i foťák byly v suchu. Kája si oddychl: „Když přežil Jogg Falls, přežije už všechno."

V hliněné chýši

Výročí naší svatby jsme prožili romanticky. Na břehu téměř liduprázdné Cudle beach jsme si na dvě noci pronajali hliněnou chýši. Byla to chatička pod kokosovou palmou uplácána z bláta, uvnitř pouze dvoj-postel z hlíny zakrytá rákosovými rohožemi a moskytiérou. Když jsme na zem položili naše batohy, zbývalo v pokojíku jen zhruba jeden a půl metru čtverečního podlahy. Na terase se podávaly čerstvě připravené ovocné koktejly za pusu a poprvé od příjezdu do Indie jsme si mohli dát Kájovu oblíbenou bramborovou kaši.

Ani na pláži, která vypadá opuštěně, se ale společenské konverzaci s místními nevyhnete. „You are my friends, no problem, no problem," opakoval stále dokola mladý kluk, prodejce korálků. Nevadilo mu strávit s námi celou hodinu. Zato nás jeho přítomnost obtěžovala po třech minutách. „Jak se máš? Dobře nebo na hovno?" snažil se nás oslnit znalostí češtiny. Korálky jsme nekoupili a otravný prodejce to s námi nakonec vzdal - však on určitě uprosí někoho dalšího.

(Pokračování příště.)

Z knihy: Sto dětí mi říká Brácho
MUDr. Marie a Ing. Karel Dvořákovi

Mountaintop Moments

Every year the story of the transfiguration comes around on the second Sunday of Lent. It's a familiar tale: Jesus and the disciples climb to a high place, and Jesus goes walking in the clouds with Moses and Elijah, his face so bright the disciples can't even look at him.

The poor disciples didn't quite know what to do at this moment. Peter wants to build altars to try to capture the moment. He catches a lot of flak for it, but maybe he was on to something. After all, sometimes you need a beautiful vision to hang on to when the going gets tough. But then again, that was just one moment.

The story takes on a whole new meaning when we read what comes next: After leaving the mountain, Jesus and the disciples journey to Jerusalem. Jesus goes from being proclaimed the Messiah to hanging on a cross, tortured and murdered, his band of followers broken by betrayal and scattered by fear.

We all experience transcendent moments when life seems picture perfect and our dreams seem to be taking tangible form. But all too often these moments of glory are followed in short order by some excruciatingly difficult experience - doubt, betrayal, loss, devastating illness. Sometimes life spins us around and sets us back down in the same place, and we discover the life we once found so full of joy is now dark, crowded with pain and suffering.

> And he was transfigured before them, and his clothes became dazzling white, such as no fuller on earth could bleach them. Then Elijah appeared to them along with Moses, and they were conversing with Jesus.
>
> Mark 9:2-4

Perhaps those "mountaintop" exp ences are a free gift of grace, a glim of what is real, of what is pure, lov and gracious (as Paul wrote in Phi pians 4:8). They give us something cling to when life seems to be falling pieces around us.

Jesus probably needed that momen fortify himself for the passion - but frail human companions needed it m The disciples were about to have th faith shaken to its foundation. They re about to question whether everyth they had come to believe about this n was dead wrong. Up on that mounta God gave the disciples a preview of glory that lies beyond the valley of shadow.

Although Lent is a beautiful sea filled with grace, it's also a time of tr Self-deprivation and focusing on own sinfulness is not our idea of a g time. But as it was for the disciples, i the road we must travel, the mount we must climb. We can't live on mountaintop; without the valleys, view from the heights wouldn't insp The transfiguration story teaches us to get bogged down in the bitterness our suffering, but to carry our cross w our gaze fixed on the glory that beyond.

By Kathleen M. B
Liguorian, March 20

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středi 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL. 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Ř Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osc odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukop se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjev která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

New Town: Jirásek Square, "Prague Goulash"

Descending in the westerly direction down the Resslova Street toward the Vltava River, we reach the Jirásek Square (Jiráskovo náměstí). It is named after a popular Czech playwright and author of novels and "Legends of Old Bohemia" (Staré pověsti české). Jirásek was a professor of history at the secondary schools in Litomyšl and Prague. He lived from 1903 until 1930 in the house whose façade is facing the bridge bearing his name. Huge bronze statue of this versatile writer of Czech legendary events stands in a small park on the northeast corner of Jirásek Square and Rašín Embankment since 1954.

Across from this small square, on its southeast corner there once stood a large apartment building which was destroyed during the bombing by American aircraft on Ash Wednesday, February 14, 1945. It is somewhat unclear why this nonstrategic location became a target of bombardment. One explanation was that the England based bomber suffered partial damage caused by German artillery and was forced to unload its explosives in case of potential emergency landing. Another plausible rationale given was that somehow the airplane navigator had mistaken Prague for the German city of Dresden known for its weapon industry.

Jirásek's bronze statue by Karel Pokorný

The corner lot stood vacant until 1989 when the Slovenian architect Vlado Milunič, who lived in the nearby house owned by the Havel brothers, became interested in designing an avant-garde building at this location. The valuable parcel of land was purchased by the Nationale Nederlanden Insurance in 1992. Milunič shared in the project design with the U.S. architect Frank O. Gehry. The innovative structure was inspired by the legendary dancing pair of American musicals, Ginger Rogers and Fred Astair. "The Dancing House" has had its supporters and detractors over the years. The building irritated the opponents by the radical concept. There are basically two towers, rounded at the top, the straight concrete one representing Fred Astair, the other one made of glass, gracefully bent at the supporting columns imitating the posture of Ginger Rogers.

"I am thrilled by the dynamics of this site," remarked Frank O. Gehry as he viewed the spectacular creation. "Everything here is in motion, including the nearby river." Vlado Milunič's response to continued negative public criticism was the following statement: "Here at the Vltava embankments we have a perfect Prague Goulash, namely the Art Deco building of Mánes, the pseudo – Gothic water tower, the Art Nouveau apartment buildings, the Neo-Renaissance National Theater, small park with the conventional sculpture of a renown Czech writer, in short why should we not have an undulating structure built during the nineties of the twentieth century?"

Not surprisingly the Post-modern design was awarded a special prize by the American magazine Time for blending modern architecture with an older, historical environment. Parenthetically, the exclusive French restaurant on the top floor, Las Perle de Prague, has earned great reviews (and exorbitant prices) by pretentious patrons.

Prague Botanic Garden with giant water lily, Victoria cruziana

We will complete our excursion to this fascinating neighborhood by visiting a manmade oasis, Prague Botanic Gardens, on the Na slupi Street. This university garden was founded in the Smíchov district in 1775, but in 1897 it was moved to its present site. The massive greenhouses date from 1938. Special botanical exhibitions and displays of exotic birds and tropical fish are often held here. One star attraction of the gardens is the giant water lily, Victoria cruziana, whose huge leaves can support a small child. During the summer it produces dozens of flowers which only survive for a day. Although the garden is relatively small, there are delightful walks around the flowerbeds and greenhouses open to the public since 1845.

The city of Prague offers an undisputed kaleidoscope of changing views to both its residents and visitors.

Tony Jandáček

Photo on back page:
"The Dancing House" in Prague

